

UJVÁRI ÁKOS

FÖLDÖNKÍVÜLI KAPCSOLATOK

A saját élményeim és gondolataim

Második, kibővített kiadás

MAGÁNKIADÁS BUDAPEST

Copyright © Ujvári Ákos 2010-2017

Minden jog fenntartva

Borító terv © Ujvári Ákos 2010-2017
Illusztrációk © Ujvári Ákos 2010-2017
Fényképek © Ujvári Ákos 2010-2017

Magánkiadás

ISBN 978-963-12-8302-0

Az ember lényegesen több, mint maga a teste

Tartalom

Előszó	7
Bevezető	13
Első találkozás	17
Az első információcsomag	31
Élmények az első évben	39
A hiányos emlékek	61
A térkapuk	85
A dimenziók	89
A test és tudat	93
Tudomány, vallás, filozófia, művészet, ufók	97

Szimbólumok	103
Evolúció, idő	107
Repülés	111
Sugallat, lehetőség, fejlődés	117
Szokatlan és különös hatások	125
Zárszó	131
Saját készítésű fényképek	139

Előszó

Ujvári Ákos könyve szerény hangneme ellenére nagy jelentőségű írás. Első, a könyv formátumú személyes magyar beszámolók közül azoktól, akiknek nem földi lényekkel adatott meg kapcsolatba kerülni. Nem éppen népszerű téma, ha valóságként és nem sci-fiként kezeljük. Olyan területre kalauzol bennünket, amely egyelőre társadalmi tabu.

A közvélemény szerint, néhány észlelés az égen ugyan tényleg megmagyarázhatatlan és jogosan ufóknak (azonosítatlan repülő tárgyaknak) nevezhető, de hogy mindezt az emberekkel kommunikáló, idegen lényekhez kössük..., örültség. Sok más fontosabb dolgunk is van az állandóan „valós” problémákat produkáló mindennapi életünkben...

Egyébként Ákos a könyvében nem is köti össze a két jelenséget. Sőt, ha jól tudom, emlékei szerint ezidáig nem is látott az égen ufót. Élményei más szempontból sem hasonlóak a nemzetközi (főleg angol nyelvű) ilyen jellegű irodalomból

ismertekhez. Néhány a magyarul elérhetők közül, Budd Hopkins kutatásai, Whitly Strieber saját, személyes élményei, vagy Jenny Randels brit ufókutató által dokumentált esetek.

Ákos élményei túlnyomó többségükben pozitívak. Talán mert benne hatalmas tudás-vágy, kíváncsiság, őszinte érdeklődés volt és van a lények és világuk felé? A fent említett (és más hasonló példákban) a tanúk többnyire akaratuk ellenére, lelki és fizikai megrázkódtatásokat átélve szembesültek ezzel a nehezen megemészthető, háromdimenziós világunkat próbára tevő jelenséggel. Nagy és érdekes különbség. Számomra ez Ákos könyvének egyik legérdekesebb jellemzője. Nem azonosítja be magát és élményeit az utóbbi évtizedek idegenekről kialakult sztereotípiájába.

Ellenkezőleg, meglepő természetességgel ír a fő áramlatokkal közel sem egyező élményeiről.

Életem során ufó észleléseim és a téma iránti érdeklődés kapcsán sok emberrel beszéltem, akik hasonló élményeket éltek át. Egy ideig Észak-Amerika egy MUFON (Mutual UFO Network) csoportjában dolgozva olyasmiket láttam, hallottam, amik szép lassan átalakították a világképeimet.

A tabu a téma körül erős és kitartó, mert, ha

elfogadjuk az idegenek valóságát, akkor arra kényszerülünk, hogy másképp lássuk világunkat. Nagyon másképp. Ez pedig mindig is nehéz feladat volt mind az egyén, mind általánosságban a társadalom, kultúra szempontjából.

Ákos kihangsúlyozza, ő nem akar senkit sem meggyőzni, befolyásolni. Személyes világképe ugyan megváltozott, arra a meggyőződésre jutva, hogy az ember több, jóval több, mint általunk eddig feltérképezett fizikai vagy mentális valósága.

Mondhatja erre valaki, hogy mások (például vallási alapon) ugyanerre a meggyőződésre jutottak. Így is van, de az ő esetében ez az idegen lények világában megélt események által szűrődött le így. Ami érdekes és szokatlan.

Bárki joggal kérdezheti, a mai manipulatív világban hogy hihetünk el egy ilyen „hihetetlen” történetet? Ha egy dolgot megtanultam a paranormális jelenségek tanulmányozása közben, az az, hogy legalábbis egyelőre nincsenek fekete-fehér válaszok a legtöbb kérdésre, akár mennyire is megnyugtató lenne, ha lennének. Átmehet valaki regresszív hipnózison, hazugságvizsgáló gépen, de az élmények mégis egy más világban, más tudatállapotban és való-

színűleg az idegenek által is kontrollálva hívhatóak csak vissza. Tehát teljes bizonyosság nincs, egyelőre nem is lehet.

Amit személyes meggyőződésből mondhatok az, hogy Ákos teljes őszinteséggel ír élményeiről.

Ő így élte őket át, így emlékezik rájuk.

Bizonyítani, vagy bárkit meggyőzni nem akar csak közölni élményeit és elgondolkodtatni.

Így olvasva biztos vagyok benne, hogy egyedülállóan érdekes és nagyon elgondolkoztató könyvet vehet kezébe a tisztelt olvasó.

Miklos Rogan, Toronto/Ontario

Bevezető

Különös dolog, amikor valakivel megtörténik, hogy egy földönkívülivel találkozhat a közvetlen környezetében.

Ez a saját történetem és első kézből ezúton igyekszem a tisztelt olvasó elé tárni.

Ujvári Ákos vagyok, 1966. november 15-én születtem Várpalotán és jelenleg több mint tíz éve Budapesten élek. Nem szeretnék senkit sem meggyőzni, vagy győzködni semmiről, hiszen jól tudom, hogy a világnézeti képünk a maga automatizmusában is a mindennapjaink nélkülözhetetlen része.

Sokszor lehet találkozni a hírekben, vagy televíziós műsorokban az égen repülő különös objektumokkal. Hatalmas irodalma van a repülő csészealjoknak és elszánt kutatók több évtizedes munkával kutatják ezeket a legkülönbözőbb égi jelenségeket és a potenciális utasaikat, alaposan utánajárva a világszerte tapasztalható észleléseknek.

Kutatják annak ellenére, hogy a közvélemény egy jelentős része ostobaságnak és a képzelet szüleményének tartja az ufókat a földönkívüliekkel együtt. Ráadásul rendszerint a gúnyolódás tárgyaként tekintenek rájuk és a témával kapcsolatban is sokszor így reagálnak.

Rengeteg fotó, videó lát nap mint nap nyilvánosságot és tényleg ember legyen a talpán, aki el tud igazodni köztük, hiszen sajnos belekerülnek a mai számítógépes szoftver fejlesztéseknek köszönhetően élethű, de viszont nem oda való hamisított képek és videók a szemfüles fotósok által elkapott titkos katonai fejlesztésekkel együtt...

Ilyen körülmények között a saját élményeik alapján mégis neves politikusok, nagy gondolkodók, pilóták, katonák és rendőrök tették már le a voksukat nemzetközi szinten is ezek mellett a jelenségek mellett. Amik tulajdonképpen nem is új keletű dolgok, hiszen a régmúlt írásos, építészeti és művészeti emlékei között sorra felbukkannak.

Még a Bibliában is találhatóak olyan leírások, amik meg- erősíthetik ezeket a jelenségeket és a hozzájuk kapcsolható földönkívülieket.

Az életemben nagy fordulatot okozott a felismerés, miszerint nem vagyunk egyedül, de

szerencsére ezt el tudtam fogadni és fel tudtam dolgozni magamban.

Korábban nem nagyon érdekelték az ufók és a földönkívüliek, de mindenesetre egy kis odafigyelést tanúsítottam, ha a médiákban véletlenül egy a témáról szóló ismertetéssel találkoztam.

Nagyon sokáig, közel 40 évig nem tudtam semmiről, hogy a földönkívüli vonatkozásban mik történnek velem és mint mindenki más, éltem a mindennapokat.

Utólag okos az ember és ha visszagondolok, akkor egyértelművé válik számomra, hogy egy kicsit más életet éltem mint általában az emberek.

Egyedül sokkal jobban éreztem magam.

Az életem nem a szokásos mederben folyt és ezt nem mindig én irányítottam, de kifogásom abszolút nem volt ellene.

Kicsit mintha a katonaság is belekeveredett volna...

Az első találkozás

Az első találkozásom, ami mint utólag kiderült, nem is az első volt, de akkor úgy éltem meg és csak jóval később kaptam vissza a kisgyermekkorom óta tartó találkozásokról szóló emlékeimet, de ezt majd egy későbbi fejezetben bővebben is kifejtem...

Tehát az első, számomra is nyilvános találkozásom a következőképpen történt:

Az eseménysorozatnak nem voltak különösebb előjelei. Ugyanúgy, mint általában az emberek, én is alkalmazottként dolgoztam és a mindennapos problémáimmal voltam elfoglalva.

Bevásároltam, intéztem a ház körüli teendőimet, fizettem a csekkeket. Közben pedig egy jó nagy lottó nyereményről álmodoztam sok millió honfitársammal együtt.

A gondolataimat akkoriban lefoglalták és teljes mértékben átszötték a munkahelyemmel és az életkörülményeimmel kapcsolatos események.

Ebbe a kis idillbe csapódott be szinte villámként a földönkívüliekkel kapcsolatos különös esemény sorozatom.

2006. október 12-én hajnal előtt hirtelen felriad-tam az ágyamban és kerestem a falra kivetülő óra képét.

Már régóta nézegettem a falra kivetítős órákat, és egy évvel korábban vásároltam is egyet.

Az indok a vásárlásra nagyon egyszerű volt. Az ébresztő órás rádiómat sajnos éjszakánként jó messzire kellett raknom magamtól, mert ha megszólalt és elérhető távolságba volt, akkor még csukott szemmel is ki tudtam kapcsolni, mivel valahogyan jobban szeretek reggelente az ágyban maradni, mint az első kakasszóra kipattanni belőle. A kellő biztonsági távolságra átprogramolás miatt viszont sajnos nem láthattam éjjelente a kijelzőjét, így a pontos időről sem volt tudomásom.

A falra kivetítős óra pedig megoldotta ezt a problémámat, hiszen az éjszakai felriadások során, a nagyméretű kivetített képével folyamatosan tájékoztató a pontos időről amit még a csipás szememmel is biztonságosan le tudtam olvasni. Egyúttal meg is nyugtatott, ha volt még három- négy órám aludni, vagy pedig gyors felkelésre sarkallt, amikor azt láttam, hogy elszaladt velem az idő.

Egyszóval egy ilyenfajta idő tájékoztató rendszerem ügyelt rá, hogy reggelre elaludtam-e,

vagy pedig már indulnom kell dolgozni. Később ez a kivetítő óra még az éjszakai élményeim feldolgozásában is nagyon hasznosnak bizonyult. Akkor, 2006. október 12-én, abban a bizonyos hajnali időpontban is kerestem a falra vetülő óra képét, majd hirtelen észrevettem, hogy más fények is vannak a környezetemben.

Egy a szem számára nem zavaró, gyengén világító és viszonylag nagyméretű zöld fényt láttam a szobámban lebegni. Mindez tőlem alig két méterre történt. Néztem az érdekes struktúráját, majd abban a pillanatban egy különös alak sziluettjét láttam lassan és méltóságtelesen ebbe a zöld fénybe belelebegni. Érdekes és furcsa jelenség volt, szinte vonzotta a tekintetemet.

Az eltérő alkati sajátosságok mellett megfigyeltem, hogy a látogatóm vállai, gömbszerű formát öltöttek és a hóna alatt át lehetett látni. Normál körülmények között nem lehet átlátni a hónunk alatt és erre a dologra figyeltem a legjobban abban a néhány pillanatban.

Villámgyorsan kiment az álom a szememből és csak néztem a különös eseményt, ahogyan a vendégem a levegőben lebegve lassan beleűszott a változó zöld fénybe, miközben egy pont után a mérete lassan csökkenni kezdett.

Az általunk megszokott méretarányokhoz képest egy kissé nagyobb fejűnek, és alacsonynak volt mondható a látogatóm. Még sosem láttam addig az időpontig, de valamilyen oknál fogva tudtam róla, hogy földönkívüli...

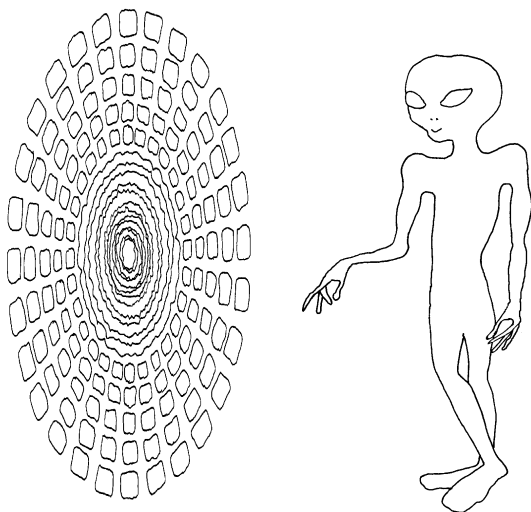
Az esemény közben különös, talán többszólamúnak is mondható zenei hangokat hallottam. Ezeket semmihez se tudtam hasonlítani, de egyidejűleg nagyon erős boldogság érzet öntött el.

Olyan boldog voltam akkor, mint még soha életemben. Időközben a vendégem teljesen beért a zöld színű térkapuba és abban a pillanatban eltűnt a fényel együtt.

Magamra maradtam a szobámban a boldogság-érzettel és a tudattal, hogy földönkívülit láttam egy térkapuval.

Hirtelen rengeteg gondolat kezdett zsongani bennem, de felemelő és boldog gondolatok voltak ezek. Elaludni ezek után már nem tudtam. Nem volt bennem félelem, nem voltam a földönkívüli által megbénítva, tökéletesen mozogtak a kezeim és lábaim. Kicsit feltoltam magam az ágyamban, körülnéztem, hogy mi is történhetett pár pillanattal azelőtt, de a mámortól elernyedve huppantam vissza.

Közel egy órát voltam a boldogságtól övezett állapotban, majd a gondolataim a körülmények másik, árnyaltabb oldalára billentek.

Látogatóm a különös zöld színű térkapuval (illusztráció)

Akkor körülbelül az egy órányi fekvé örömködés és csodálkozás után, eszembe ötlöttek olyan gondolatok, amiket korábban különböző forrásokból hallottam, vagy olvastam arról, hogy a földönkívüliek megoperálják, esetleg beültetnek valamit az emberekbe.

Amikor ezek a gondolatok tudatosultak bennem, abban a pillanatban mint a villám, azonnal felugrottam az ágyamból és a fürdőszobámban két tükör segítségével átnéztem magam tetőtől talpig, de nem találtam rajtam külsérelmi nyomokat. Megnéztem még a térkapu keletkezésének a környékét is, hogy a környezetében megsérült-e valami, hiszen ott számomra értékes műszaki berendezések is voltak, de szerencsére nem találtam semmilyen sérülésre utaló jelet.

Akkor leültem az ágy szélére és csak néztem ki magamból...

Reggel már korán bementem a munkahelyemre, majd kicsit később telefonon felhívtam a családomat és elmeséltem nekik, hogy mi történt velem. Utána rögtön elkezdtem hasonló eseményeket keresni az interneten, de akkor sajnos ilyen zöld térkapus látogatásról nem találtam semmit sem.

Abban az időben nem szerettem volna nyilvánosságot a dolognak, de végül is e-mailben az esetet leírtam röviden a Magyar Ufókutató szövetségnek és az Ufómagazinnak, de a levélben viszont nem vállaltam nyilvánosnak az egyébként megadott személyi adataimat, mivel tartottam a közvéleménytől.

Mindezt azon okokból, mert korábban az akkori tudatom alapján és konkrét élmények hiányában, én is egy kicsit fenntartással viselkedtem az ufós esetekkel és élménybeszámolókkal kapcsolatban. Mindenesetre az információk felhasználását a kutatásokhoz biztosítottam. Az esetemmel kapcsolatban különös mellékhatást nem tapasztaltam magamon, csak egy kicsit fájt a hasam felett a mellkasom alja, ami valójában nem is fájdalom, hanem inkább egy furcsa érzés volt.

Lehet, hogy nevetségesnek tűnik, de akkor hirtelen a Ridley Scott féle „Nyolcadik utas a halál” című horror film jutott az eszembe, a mellkasból előugró lényeivel, hiszen néha úgy éreztem, mintha a furcsa fájdalom mellett valami meg is mozdult volna bennem azon a helyen. Akkor szörnyű kételyek telepedtek rám.

Már-már azon voltam, hogy elmegyek az orvoshoz és megvizsgáltatom magamat, mert akkor

egy kicsit megijedtem az események tükrében. Ezek a tünetek viszont pár nap múlva maguktól megszűntek, mintha sose lettek volna.

Néhány nap után felriadtam hajnali 4 óra 57 perckor, majd utána 3 óra 37 perckor. Nagyon csodálkoztam a sorrendiségen, hiszen az időpontoknak nem így kellett volna egymás után következniük és elvileg a józan logika szerint, ha valamilyen oknál fogva mégis visszakerültem az időbe, akkor elvileg saját magam mellett kellett volna feküdnöm az ágyamba, de mégse feküdtem mellettem.

Amikor az idő újra elérte a 4 óra 57 percet, akkor viszont nem történt velem semmi sem.

Ez egy nagy talány volt a számomra és nem értettem pontosan, hogy hogyan történhetett meg ilyen dolog... Utána éjszakánként sokszor riadtam fel és ilyenkor mindig kerestem a zöld térkaput, de nem láttam semmit sem. Ezekkel az esetekkel kapcsolatban emlékeim sem voltak. Sokat gondolkodtam, hogy vajon miért történhetett a látogatás nálam, hiszen semmilyen indokra, vagy okra nem emlékeztem és még kölcsönös kommunikáció sem volt közöttünk.

Tele voltam akkoriban különböző kérdésekkel...

Egyik este oda írtam a párnám mellé egy papírlapra, hogy „Az élet dicsőségére nem kell tőlem félni, tanulni szeretnék”. Ez a papír akkor majdnem egy hétig minden éjszaka ott volt mellettem az ágyamban, de nem történt semmi sem. Nem is tudom, hogyan gondolhattam akkor azt, hogy majd pont az én párnám mellé rakott cetlit fogják nézegetni az „éjszakai küldetésben” és azon gondolkodnak majd, hogy vajon mi is lehet ráfirkálva. Persze, ha egyáltalán valamikor a számomra is nyilvános módon visszajönnének hozzám...

Később, amikor először megszólalt valaki, akkor viszont nagyon megijedtem és nem válaszoltam, pedig a nevemen szólított és azt kérdezte: „Hogy vagy?” Ez nekem akkor fizikai hangnak tűnt, bár azóta sem hallottam ilyen módon, mert később mindig „gondolati (telepatikus)” kommunikáció volt közöttünk, de akkor az elején ez a hang nekem fizikai hangnak tűnt és a szobaajtó irányából jött, de ott

viszont akkor nem láttam senkit sem. Nagyon furcsa volt. Olyan hang volt, mintha valaki héliumot szívott volna a tüdejébe és úgy beszélt volna.

Egészen addig a kölcsönös kommunikációt hiányoltam a részükről, de akkor csak csendben voltam és azt hittem, hogy itt a vég...

Aztán később egy éjszakai felriadásom során a szobám bejárat felőli oldalán, az ajtó felett, a levegőben lebegő piros foltra lettem figyelmes, majd hirtelen a hasamra borult egy alacsony valaki és utána már semmire sem emlékeztem.

Az éjszakai felriadások, késő esti hirtelen hasmenések, lassú hideg érzetű rezgések, a jelenlét és hozzámérés érzékelések, mind-mind velejárói voltak nálam a köztes időszakoknak.

A korábbi időszakból nem emlékeztem, hogy ilyenek történtek volna velem.

A legkellemetlenebbek talán a késő esti hasmenések voltak. Azok is csak az első nyílt találkozásom után jelentkeztek bizonyos esetekben. Mint utólag megtudtam, amikor a fizikai valójában elvisznek valakit és még nem rendelkezik az anyagcsere folyamatosságát biztosító belső eszközökkel, addig a véletlen „balesetek” elkerülésére különböző „egyéb” módszereket szoktak alkalmazni. Ilyen volt a salakanyag ürítési kényszer is...

Ezek az eltérítésem események általában éjfél után és reggel előtt, nagyon kevés fény mellett történtek és főleg csak szilvetteket lehetett

ilyenkor látni a saját belső fényviszonyok között.

Ezért a felriadások során nagyon jó volt a falra kivetített óra képének a beazonosítása, miként a riasztórendszer mozgásérzékelőjének a villogása is sokat segített, hogy az éjszakai események mennyire valósak. Soha nem próbáltam a földönkívülieknek csapdát állítani, vagy éjszakai videofelvételt készíteni a szobámról miközben alszom, mert úgy gondoltam, hogy csak hátrányom származhatna belőle. Abban az időben még az esemény előtt láttam egy rövid filmfelvételt egy földönkívüli eltérítés gyanús esetről, amit ugyan videórendszer felügyelt, de az esemény közben ideiglenesen pont meghibásodott a videó rendszer. Ez lehet, hogy azok között a körülmények között nem is a véletlen műve volt.

Előfordult viszont sajnálatos módon összeütkezésünk is a látogatások során, mert egy esetben amikor gyengéd lábfogásra riadtam fel, véletlenül reflex szerűen, ösztönösen megrúgtam az egyik látogatót, amiért ugyan azonnal többször is hangosan bocsánatot kértem, de a se kép, se hang volt a jutalmam érte. Semmire se emlékeztem...

Miután az interneten belemerültem a témával

foglalkozó írások tanulmányozásába, a 2006. október előtti időszakra visszaemlékezve sok olyan dolog nyert általam megértést, amiről nem tudtam, hogy mi is volt valójában és azelőtt nem is foglalkoztam vele, mert azt hittem, hogy álmodok és aludtam tovább.

Persze ezek a külső információk nem olyanok, mint első kézből tapasztalni őket, de viszont abban az időben jelentősen csökkentették a kérdéseim számát.

Korábban egyes nappali jelenségekkel, mint például a környezetemben történt kisebb apró fénypont felvillanásokkal nem foglalkoztam. Sokszor előfordult az is, hogy eltűnt valamilyen kisebb használati tárgyam, majd miután összekerestem mindent miatta, rövid idő múlva vissza- került ugyanoda, ahova eredetileg letettem, pedig a keresés során is biztosan megnéztem azon a helyen többször is. Olyan is előfordult, hogy nem működött valamelyik műszaki berendezés távirányítója, holott műszaki probléma nem volt velük. Ezeknél az elektronikus eszközöknél történt különös működési zavarok során akkor azt hittem, hogy elromlottak és egy sort bosszankodtam miattuk, de viszont kicsit később, pár perc múlva a legtöbbször furcsamód valahogyan maguktól

mindig megjavultak.

A távirányítókkal kapcsolatos problémáimról már utólag tudom, hogy egy speciális infra tér zavarta a működésüket. Ennél viszont sokkal bizarrabb eseményekről is beszámolnak a témával szorosabb kapcsolatba került emberek, de szerencsére ennyivel megúsztam.

Még az előzményekhez tartozik az is, amikor régebben sokszor éreztem úgy mintha megváltozott volna a környezetem, de nem csak otthon hanem az utcán is. Főleg mintha színek és formák lettek volna mások mint amire emlékeztem. Azt viszont sosem tudtam pontosan megmondani, hogy mi is volt az, csak az érzet tükröződött bennem.

Ezalatt az időszak alatt évekig nem voltam beteg, még amikor körülöttem a hideg hónapok alatti szokásos megfázás sorozatban kidőlt majdnem mindenki, akkor sem. Valami módon védelmet kaptam ezen a téren.

A találkozások óta sok mindent megtapasztaltam és tanultam. Számos információt kaptam olyan dolgokról, amikről előtte álmodni sem mertem volna. Különös helyeken fordultam meg, voltam zárt térben szinte beláthatatlan méretű csarnokokban, fekve lebegve ügyködtem egy fémszerű (szirmos virágformájú) vezérlőben.

Hatalmas, üvegszerűnek tűnő átlátszó falak mögött, többedmagammal érdekes események szemtanúja voltam.

Különös tájakat láthattam különböző külső helyszíneken. Előtte nem nagyon foglalkoztatott a földönkívüli téma, de az események során mégis hatalmas fordulatot jelentett az életemben. Olyan dolgok, amik azelőtt célként lebegtek előttem, teljesen átértékelődtek, amíg mások viszont az érdeklődésem középpontjába kerültek.

A világnézetem szinte egyik napról a másikra gyökerestől átalakult.

Úgy gondolom valószínűsíthető, hogy az események előtt és közben volt valamilyen szintű tudati, vagy tudatalatti felkészítés számomra a földönkívüliek részéről.

Ezeokról talán a memória törlések miatti hiányos emlékezetem következtében nincs nyílt tudomásom, de mára már teljesen normálisnak és maguktól értetődőknek tartom ezeket a dolgokat.

Az első információcsomag

Még az események lején, különös módon kaptam egy információcsomagot a tudatomba, ami-
ben nagyon sok furcsa dolog volt összezsúfolva.
Ezeket nekem kellett kibontanom és feldolgoz-
nom. Éreztem, hogy tudatilag valami van
bennem és azt is tudtam, hogy kezdenem kell
vele valamit. Ez nagyon különös érzés volt és a
mindennapos gondolataim során sokszor ütköz-
tem bele legbelül. Lassan próbáltam terelgetni
ezt, belső képként talán úgy megfogalmazha-
tóan, mint egy „masszaként” jelenlévő valamit
és akkor a zavarosból rövid és tömör közlések
alakultak ki.

Nagy valószínűséggel azért volt szükség rájuk,
hogy idővel fel tudjak dolgozni olyan esemé-
nyeket is, amiket belső képek nélkül, emlékek
hiányában nem tudtam volna mihez hason-
lítani, hiszen csak olyan dolgokról tudunk
beszélni, amik valamilyen szinten, az ismere-
tünk részét képezik.

A legelső ilyen módon kialakult furcsa információ vallási jellegű volt, amit úgy gondolok, hogy az egyik első és vallási jellegű kérdésem miatt lehetett, amikor annak idején egy alkalommal megkérdeztem a földön-kivülieket egy eltérítés közben, hogy hisznek-e Istenben...

Az információcsomagból kialakult első konkrétumot igyekeztem most úgy megfogalmazni, hogy ne bántson meg hívőket, hiszen amiket ezen a téren tapasztaltam, nagyon sok forrásból táplálkoztak és olyan lényegi pillanatai is voltak, amit nem köthetünk a földi viszonylatban semmihez. Amikor viszont a vallási témákban elkezdtem utána olvasni a hozzá kapcsolódó és idevonatkozó információkat keresve, akkor egy új világ nyílt ki előttem.

A közlés tömören ez volt:

„Vannak idegen, az emberi fajhoz tartozó lények, akik közös forrásból származnak. A Teremtő képviselője több humanoid fajnál már jelen volt fizikai valójában is de sok helyen még nem járt. Ő lesz az, aki elviszi a földet Isten országába és az összes emberi faj bolygója egy naprend- szerben lesz megtalálható.”

Nem vagyok sem templomba, sem gyülekezetbe túl gyakran járó ember, de hiszek Istenben...

A témával kapcsolatban megkérdeztem olyan vallásos embereket is akiket tisztelek ezen a téren, hogy mi a véleményük ezekről a kialakult információkról.

Az általam megkérdezettek szerint az ilyen vallási témájú kijelentéseket akár démonok is sugallhatják, hogy félrevezessenek, megingas- sanak, bizonyos részigazságok hozzárendelé- sével. Szerintük földönkívüliek lehetnek, de még az ember előtti időkből. Vigyázni kell, hogy ami- kor majd Isten országába érek, nehogy megle- pődjek, hogy nem is úgy van, mint ahogy az in- formációkból következtetni lehet...

-Ilyenkor mindig meg kell kérdezni tőlük, hogy Isten nevében, annak a szavait mondják-e?

A földönkívüliek megkérdezését annak idején elmulasztottam, de a saját véleményem szerint az ilyen jellegű információ azért mégiscsak megerősíthet Istenhitben és integrálhatja a földönkívüli, de az emberi fajhoz tartozó civilizá- ciókat a rendszerünkbe. Ami persze nem azt jelenti, hogy rajtuk kívül más formában meg- nyilvánuló földönkívüli lények nem létezhetnek, hiszen a Teremtő akaratát nem ismerhetjük...

Különböző forrásokból sok információt lehet megtudni a hibridekről is. Azokról, akik a földönkívüli és földi egyedek közös gyermekeként jöttek a világra. Ők talán tényleg egy lépés lehet a humanoid faj kiinduló genetikai felépítése felé, a tökéletes emberi faj felé.

Ha a fajunk valóban szét van szórva az Univerzumban, (amiben miért is kételkednék, hiszen olyan körülmények között kaptam az információt, ami inkább az elfogadására sarkall,) akkor a földi emberi civilizáció, egyfajta nemesedés lehet itt nálunk, ami ráadásul az itt eltöltött hosszú idő alatt tovább alakult különböző felépítésű (haj, szem, bőr, testalkat) emberekké.

Ugyanilyen nemesedés lehet több humanoid földönkívüli civilizáció is, akik ott helyben a helyi körülményeikhez alkalmazkodva ugyancsak különböző felépítésűvé alakulhattak. A külsőségekben lévő eltérés ellenére viszont ugyanahhoz a fajhoz tartozhatnak. Élhetnek akár a föld alatt, vízben, szárazföldön, vagy a levegőben.

Lehet, hogy az első ember nem is úgy nézett ki, mint mi földi emberek és nem is úgy mint más humanoid felépítésű civilizációk képviselői.

A genetika egyik nagyszerűsége viszont, ha egymás között szabadon szaporodik egy faj, ami ugyan a különböző formák sokaságát öltheti, de idővel mégis a kiinduló alapfaj jön létre.

Isten országa nem eljöhét, hanem egy szép napon csatlakozunk hozzá és talán tényleg egy naprendszerben lesz megtalálható minden humanoid civilizáció bolygója.

Ehhez azonban valószínűleg nem kell majd vontatókötéssel elhúzni odáig a földet, hanem csak egy térkapun át kell küldeni az új világba.

Valószínűleg ennek az eseménysorozatnak a bekövetkezéséig emberi léptékkal számolva nagyon sokat kell majd a gondolkodásmódunkban fejlődnünk. A technológiánknak minden bizonnyal ehhez semmi köze sem lesz, de szemetet és mérget nagy valószínűséggel oda nem vihetünk magunkkal.

Talán előtte valamilyen módon, tényleg ki kell takarítani itt a földön is.

Addig, ha a körülmények is úgy engedik, az idők során akár hivatalos megerősítést is kaphatunk az emberi fajhoz tartozó földönkívüliek és Isten létére, kapcsolatára...

Igyekeztem a keresztény Biblia segítségével, mintegy ellenőrzésként alaposan feldolgozni a témát.

Olvashatunk benne Ádám fiairól:

(Mózes I. 4.-5.)... és hogy mi földi emberek mindannyian a Séth nevű fiától származunk, de Isten pl. Séth leszármazottai közül is elvitt magával

(Mózes I. 5.24. „És mivel Énókh Istennel járt vala; eltűnék, mert Isten magához vevé.”)

...,

de azt hogy hova vitte magával, már nem írja le. Ahogyan Káin kivételével, Ádám többi fiának a leszármazottairól sem tesz említést.

A Biblia beszámol 12 kapuról, mint 12 gyöngyről:

(Jelenések könyve 21.21. „A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala; és a város utczája tiszta arany, olyan mint az átlátszó üveg.”)..., új földről és új égről

(Ésaiás könyve 66.22. „Mert mint az új egek és az új föld, a melyeket én teremtek, megállnak én előttem, szól az Úr, azonképen megáll a ti magvatok és nevetek;”),

(Jelenések könyve 21.1. „Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala.”) ...

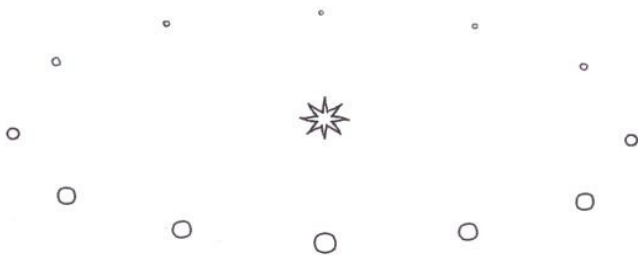
Madártávlat Isten országáról a naprendszeréről:

(Jelenések könyve 21.9.-10.-11.

„9. És jöve hozzám egy a hét angyal közül, a kinél a hét utolsó csapással telt hét pohár vala, és szóla nékem, mondván: Jer, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét.

10. És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatá nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, a mely Istentől szállott alá a mennyből.

11. Benne vala az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló vala a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytiszta jáspis kőhöz;”) ...

A naprendszer (illusztráció)

„A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala; és a város utczája tiszta arany, olyan mint az átlátszó üveg.”...„Benne vala az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló vala a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytisza jáspis kőhöz;”

Nagyon érdekes dolgok ezek, mintha tényleg egy új naprendszert írnának le a kor akkori megfogalmazása szerint egy olyan embertől, aki a földről 2000 évvel ezelőtt külső segítség nélkül még ilyet nem láthatott!

Élmények az első évben

Különös élményeim voltak, de nem mindig folyamatosak a cselekmények és néha csak egy villanásnyi emlékem maradt róluk. Ezek valószínűleg a tudati módosítások, mint információ törlés, esetleg feltöltés következményei lehetnek. Abba a hibába viszont nem szeretnék kerülni, hogy az élményeimet összekötöm, vagy kiegészítem őket kikövetkeztetésekkel, de azért megpróbálom most pontosabban leírni őket.

Mint már az elején írtam, az első nyílt találkozásom után egy papírlapra leírtam, hogy „Az élet dicsőségére, nem kell tőlem félni, tanulni szeretnék”.

Ez a papír akkor majdnem egy hétig minden éjszaka ott volt mellettem, de abban az időszakban semmi sem történt.

Később viszont szerencsére megkaphattam a lehetőséget és megismerkedhettem számomra nagyon különös dolgokkal is.

A 2007-es év bővelkedett bennük.

Nagyméretű, üvegszerű falakkal határolt folyo-

sókra érkeztünk, amikor az első emlékeim szerint körbevezettek minket odaát. Nem merem semmihez sem hozzányúlni, csak a fejemet forgattam jobbra-balra. Elhaladtunk olyan egységek mellett, ahol óvoda szerűen különböző felépítésű kisgyerekek játszottak földönkívüli felügyelet alatt. Beértünk egy körülbelül iskolai tornaterem méretű helyre, ahol a térkapukkal lehetett első kézből megismerkedni.

A bemutatási és megmutatási módszer nem a megszokott földi iskolai módszer volt, ahol elől a tanár a táblánál elmondja az anyagot, miközben mindenki írja az elhangzottakat, hanem a háttérből, a földönkívüliek által irányítva. Így mindenki saját maga fedezhette fel ezeket a dolgokat, miközben az információcsomag is folyamatosan nyílt ki benne és ezáltal egyre többet lehetett megtudni az adott témáról.

Valahogy olyan volt ez, mintha az egyén szintje alapján dolgozódtak volna fel az események a teljes megértés irányába, miközben a saját kezében csodálkozhatott rá mindenre...

Ugyanígy történt mindez a térkapuk esetében is.

A tér megváltoztatását számomra mesterségesen állították elő, mert nem tudtam tudatilag megoldani.

Ott álltam egy átnyitott térkapu előtt és átdugtam a lyukon a kezemet. Abban a pillanatban a terem túlsó végén, a kimeneti ponton láttam előjönni ugyanabban az időben. Érdekes volt a térben tőlem távol látni a saját kezemet, ami még mozgott is, ahogyan mozgattam. Ráadásul ez nem egy tükörkép volt...

A valós időben történő közlekedés esetében, a tér behatásra, egy sík lappá válik mint egy vékony kifeszített gumi „lepedő”, de ennek a síknak kibökhető a közepe és a lyukat kitágítva széthúzható. Ez érzet szerint egy kocsonyaszerű, de száraz és rugalmas anyag volt. Valamilyen a három dimenzióra lematerializálódott biológiai összetevőket tartalmazó mesterséges dolog lehetett. Ezt nem tudom pontosan, de számomra elképzelhetetlen volt, hogy a semmi megtapinthatóvá válik előttem és ráadásul különös tulajdonságokkal is rendelkezik.

De visszatérve a kilyukasztott közepű térkapuhoz, a lyukon átnézve, a túlsó felén a közvetlen cél volt látható.

A behatás megszűnésével minden visszaugrik és visszavált a helyére. Az ilyen közlekedés esetében a tér megváltoztatását a tudattal is elő lehetett idézni és az ujjával bárki kilyukaszt-

hatta az előtte síkká vált teret, de fém, vagy fadarabbal ezt nem lehetett megtenni, mert a kapu összeomlott. Nagy térben, a már említett „üvegfal” rendszer mögött, láttam a téren keresztül nagy mennyiségű vizet átömleni, láttam nagy, poros, kavargó levegőt átáramlani.

Nagyon elgondolkodtatott, hogy ha a tenger fenekén nyitna valaki egy térkaput, akkor a tenger zömét át is tudná vinni egy másik bolygóra, vagy akár a légkört egy jó részét el tudná vinni egy bolygóról. Ez volt a valós idejű térkapu.

A nem valós időben történő közlekedésnél, amikor a dematerializálás és materializálás során, előtte egy behatásra, egy másik dimenzió áthatása, átvetülése látható fényként, kör, ovális, vagy szabálytalan formában. Ennek is ugyanúgy van másik vége, de nem lehet keresztül látni

rajta és csak az mehet át rajta, ami ki van jelölve, azaz engedélyt kapott. Ebbe a kívülről vezérelt átvetülésbe lehet belemenni.

Tulajdonképpen ez a mi terünkben igazából nem létezik és nem tapintható, csak látható, mert ez térközi állapotban van. A láthatósága is csak a vizuális helymeghatározást és a be-menetelt segíti elő.

Ehhez nem engedtek közel, de láthattam, hogy pl. valaki pizsamában lebegett bele ebbe a kapuba, majd egy kevés idővel később pizsama nélkül lebegett ki, vagy egészen más ruhában, esetleg egy átlátszó burában, miközben nem is volt a tudatánál.

Az éjszakai utazások ellenére, senkivel se találkoztam odaát, aki aktívan pizsamába lett volna. Olyat is láttam, hogy a nem valós idejű térkapuba, egy valaki ment be és több kimeneten egyszerre több jött ki belőle...

Az ilyen nem valós idejű térkapuk alkalmazása során lehet másolatot készíteni valakiről, és tetszés szerinti időpontban, bármikor elő lehet hívni bárkinek a testét, akit már lemásoltak egyszer, és természetesen mindezt tetszés szerinti példányban.

Meglepődtem a nyersanyag feldolgozás módján is. A külső téri bányászat során, az aszteroida pályájára egy nem valós idejű térkaput lehet kitenni, és az aszteroida saját magától, a pályán haladása következtében belesétál ebbe.

A kimenetén pedig a késztermék jön ki, amíg a nyersanyag kitart.

Én a kimenetén hosszú, fémszerűen csillogó gerendákat láttam kijönni, amiken nagyméretű ovális lyukak voltak. Érdekes volt, hogy se

bányagépek, se kohó, sőt az infrastruktúrájuk sem kellett a kész termék létrejöttéhez.

Valószínűleg a nyersanyag az aszteroida formájában, az elemi összetétel miatt volt szükséges, és elképzelhető, hogy a gyártás más fizikai térben, esetleg dimenzióban, egyszerűbben volt kivitelezhető.

Erős fényeket sehol sem tapasztaltam, inkább közepes, vagy félhomály szerű világítás volt zömében a sárga és a fehér között, de néha színjátzó falak és padló is látható volt. A legérdekesebb látvány belsőtérben számomra inkább a sokszor a semmibe vesző távolságok voltak, mert tudtam, hogy zárt térben vagyunk. A belső terek mérete és kialakítása szabadon változtatható volt, pont ugyanúgy ahogy mi a számítógép kétdimenziós háttérképét szabadon cserélgethetjük, vagy a felbontást állíthatjuk, csak itt mindez a három dimenzióban volt kivitelezhető. Érdekes volt, amikor egy viszonylag kis külső méretű egységbe lépett be valaki, de belül sokkal nagyobb volt, mint amire a külső mérete következtetni engedett.

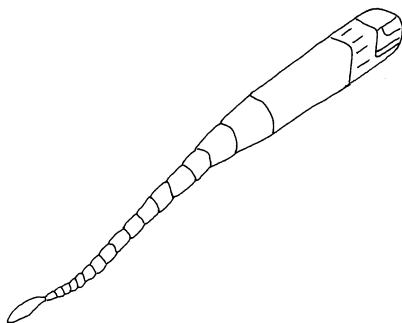
Ebből következően elgondolkodtató, hogy amiket mi ufóként láthatunk az égen, az akár sokkal nagyobb, vagy sokkal kisebb is lehet a valóságban.

Meglepő volt, amikor kerestem a monitorokat, vagy valami számítógépszerűt, de kiderült, hogy a környezetemben a kezelőkön és vezérlőkön, nem kellett gombokat nyomkodni és még a képernyőt sem kellett nézni, hanem mindig a más dimenziós kiterjedésünkön keresztül részévé váltam minden egységnek és tudati szinten volt minden kezelhető... Ezeket a csatlakozásokat nagyobb mennyiségben főleg rövid idejű csatlakozásra szolgáló pontok biztosítják. Vannak viszont speciálisan kiképzett, a folyamatos, hosszabb csatlakozás fenntartását biztosító kapcsolódási pontok is. Erről egy kisebb történetben kicsit később írok majd, amikor a szirmos virághoz hasonló formájú vezérlővel kapcsolatos élményemet elmondom. Mint említettem, mi is rendelkezünk más dimenziós kiterjedéssel. Ilyen más dimenziós kiterjedésünk a hasunk felett van. Legalábbis ott éreztem mindig a csatlakozást és még az első nyílt találkozásom során is azon a ponton éreztem pár napig egy kisebb fájdalmat, amire akkor azt hittem, hogy valami mozog bennem és még majdnem elmentem az orvoshoz is miatta.

A külső élményeim között szerepelt egy nagyon furcsa jármű, ami nem hasonlított az olvas-

mányaimból megismert klasszikus csészealj formára. A klasszikus ufóval emlékeim szerint sehol se talákoztam. A furcsa légi jármű, amit kívülről láttam az égen, az egy fehér kabinos, amolyan hosszú tartálykocsi szerű, hangtalanul repülő jármű volt, aminek egy hosszú fémszerű, de biológiai kinézetű, szabadon mozgó flexibilis „farka” volt. Ez a fark talán repülési stabilizátor lehetett, de nem tudom pontosan, hogy mi célt szolgált.

A farkvég ellaposodott és ovális formát vett fel. Kör alakú dudorok voltak az alsónak mondható laposabb oldalán, amíg a másik felén nem volt látható semmi sem, csak az íves felső rész.

A különös fark szerű nyúlvánnyal rendelkező repülő szerkezet (illusztráció)

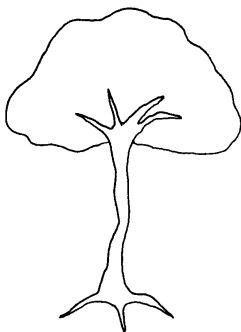
Ez a repülő szerkezet először alacsonyan tett egy nagyobb kört felettünk, majd szűkebbre vette a fordulót és még egy kicsit lejjebb is ereszkedett. Nagy tömege miatt rendkívül nyomasztó érzés volt és önkéntelenül is le kellett húzni a fejünket. Akkor egy gyors irányváltással, hirtelen úgy repült bele nagy sebességgel az előttünk lévő kőkapuba, hogy közte és a kapu oldalai között mindössze hozzávetőlegesen csak egy arasznyi szabad hely volt. Amikor a kapura ráfordulva berepült, akkor a farokvég hatalmasat csattant előttünk a földön, de szerintem igazából nem érte el a földet, csak a port kavarhatta fel és valószínűleg az ostorvég csattanásához hasonló jelenség zajlott le. Én akkor nagyon megijedtem, hiszen közel volt hozzám, de a régiek közül akkor mindenki rajtunk nevetett és később már velük nevettem én is...

Gondolom azért volt a túra is, hogy szoktasanak minket a megszokottól eltérő rendszerekhez, egyúttal az átélés során bekövetkezett reakcióinkból következtessenek bizonyos dolgokra.

Nagyon megmaradt bennem a külső helyszínes élményeim között egy rózsaszínes-piros lombkoronás, kékes-zöldes-lilás foltos, sötét törzsű fa.

A törzse olyan volt, mint amikor egy kagyló belsejében a szivárvány változik ahogyan a fényben forgatjuk, csak itt a kagylóval ellentétben nem világos, hanem feketés színű volt az alap és szinte lüktetett az élettől.

Lenyűgöző látvány volt...

A különös fa (illusztráció)

Talán a vallási élményeimhez sorolható az is, amikor később ketten elvittek egy helyre, ahol bár én nem láttam senkit sem, csak éreztem.

Ez az érzés ahhoz volt hasonló, mint mikor fokozott vallási lelki tevékenység során, kellő áhítatban az Úr jelenlétébe kerül valaki. Én ekkor is ugyanúgy sírtam a meghatódottsági boldogságtól.

Akkor a kísérő földönkívüliek mondták ezeket a szavakat, amit a témával kapcsolatban illik elmondanom:

„Mint minden, mindenkinek szól. Mert ez volt az első, az utolsó, az egyetlen.”

Nem tudom, hogy kinek a szavait tolmácsolták, mert hangot hallani vagy belső hangot érzékelni a kísérőimen kívül nem érzékelttem a boldogságon kívül.

Ezért valamilyen vallási jellegű kijelentésnek vettem.

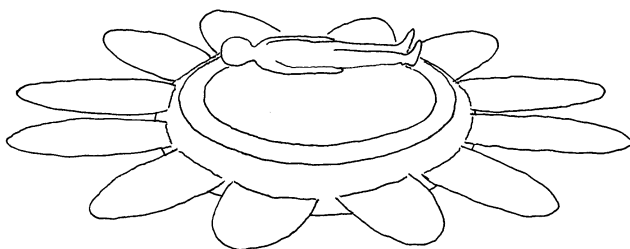
Ezen a helyen egy nagyon egyszerűen berendezett terem volt. Egy a padlóból kiemelkedő kőtömbből készült tömör valami és két közép-magas, szögletes, kőoszlopszerű tárgy volt benne. Fehéres színű kövek voltak és itt se mertem megfogni semmit sem, csak a látványból következtettem a kőszerűsége is. Középen álltam, balra kicsit előre volt a padlóból

kiemelkedő rész, előttem körülbelül 5-6 méterre voltak az oszlopok és kissé hátrább, mellettem kétoldalt álltak a földönkívüli kísérőim.

Egyébként számomra nagyon furcsa volt, hogy sosem előttem voltak, hanem az esetek zömében indig egy kicsit lemaradva, vagy tényleg hátul. Falakat itt nem láttam, mert a semmibe veszttek.

A semmibe vesző terek is nagyon furcsák voltak néha, mert itt a földön, van felettünk ég, vagy csillagok, meg mellettünk is van mindig valami, ha oldalra nézünk. Ebben az esetben legalább most volt padló, de odaát sokszor még az sem látszik.

Emlékeim között szerepel az is, amikor egyszer megbillent a „hajó” és azt vettem észre, hogy lassan leereszkedtem egy szirmos virághoz hasonló vezérlőből, aminek a szirmai nem tartoztak a háromdimenziós térhez, hanem tér átvetülések voltak egyfajta védő térbuborékot létrehozva körülöttem, de láthatók voltak a háromdimenziós térben is, viszont nem lehetett megfogni azokat. A szirmokat talán egy hologramhoz lehetne a legjobban hasonlítani.

A szirmos virághoz hasonló vezérlő (illusztráció)

Miközben leereszkedtem, ezek a szirmok is lejjebb ereszkedtek. Felültem a szélére és kiszálltam a vezérlőből. Balra kikerültem a mellettem lévő szekrény szerű egységet, ami az átlátszó, puha, meleg padlón volt. Ez a padló is különös volt, mert az átlátszó padlószint alatt, érdekes vezetékszerű sötét színes „vékony csövek” hálózta be. Odasiettem egy üvegszerű falhoz, ami mögött az utaztató kapszulákban földi emberek voltak. Megnéztem, hogy a billenés miatt történt-e velük valami probléma. Időközben mások is odajöttek, emberek és földönkívüliek egyaránt.

Végül szerencsére megállapítottuk, hogy nem történt semmi baj és közben hirtelen megéreztem, hogy jön a „főnök” felénk, így gyorsan visszament mindenki a helyére...

Érdekes dolog ez a megézés, amikor ott mindig lehet tudni, hogy ki van a környezetünkben, min gondolkodik és mit beszél az adott pillanatban. Mindezeket akkor is, ha nem látjuk. Ezt ott tökéletesen lehet kezelni és mégsem kíváncsiskodik senki sem. Nem tudom, hogy hogyan lehetséges ez a fajta érzékelés, hiszen erre ez a földi testünk is képes és itt a földön mégsem tudjuk használni ezeket a képességeket.

Az eltérítésekkel kapcsolatban meglepetéssel tapasztaltam, hogy nem mindegyiknél megyünk át a valós fizikai testünkben, hanem például az én eseteim zömében testen kívüli állapotban történt az eltérítés, azaz csak tudatunk, vagyis a valódi lényünk utazik. De a módszer valószínűleg a kapott feladatok tükrében változik. Testen kívüli állapot például az általunk megismerhető asztrál utazásnak nevezett mód is, vagy még a halál közeli élményeknél lehet ezekkel a jelenségekkel találkozni, amikor valaki leírja, hogy például egy balesetnél, vagy műtétnél mit csináltak vele, amit ő kívülről látott.

A testen kívüli eltérítés során a kilépésnél nekem általában kell segíteni, mert önállóan csak spontán tudok néha kilépni magamból.

A visszatérés azonban már sokkal könnyebb.
A testen kívüli eltérítésnél testet ölthettem más testekbe, vagy akár a sajátom egyik másolatába is.

Nem teljesen veszélytelen dolog ez a módszer, hiszen a visszatérés sosem garantált dolog és számos kellemetlen velejárója is lehet.

Esetemben előfordult, hogy egy éjszakai eltérítésem után rosszul értem vissza és egész nap szenvedtem miatta, mert a fizikai érzetemben a testem mögött voltam egy arasznyira. Mindez fényes nappal is folyamatosan jelen volt de elmentem így dolgozni, csak nehéz volt a testemet kezelni és a hallásom is visszhangos volt. Az esti alvás után azonban másnapra már rendeződtek a problémáim. Ez nem csak nekem okozott hasonló problémákat, hanem miután rákérdeztem, elmondták, hogy ez egy nagyon régi probléma és csak csökkenteni lehet a rizikót.

Ebben a különös testen kívüli állapotban, a csukott ablakon, vagy a falakon is át lehet menni. Pont úgy, ahogy sok eltérített ezeket a módokat le is írja, de esetenként a nyílászárók környékén ilyenkor az általuk észlelt fény inkább egy térkapu fénye.

A térkapuk is használhatók ebben a módban

ugyanúgy, mint a fizikai valóban.

A különösebb testet öltéseknél előfordult, hogy egy köd szerű testet ölthettem és a környezetem a tudatommal irányíthattam. Ilyenkor se kezem, se lábam nem volt.

Ez egy más dimenziós formába megtestesülés, aminek ugyanúgy része a három dimenzió is.

A fentiek ellenére jobban szeretem a három dimenziót, és ha lehet választani, akkor azt választom. Előfordult olyan eset is, amikor az egyik univerzális testükbe lehettem. Ez teljesen az enyém volt ugyanúgy mint a mostani és a kissé darabosabb mozgást is inkább a gyakorlatlanságomnak tudtam be.

A földi tudatom viszont teljes volt a részleges emlékeim ellenére ebben a testben is. Akkor figyeltem meg, hogy milyen hosszú és bütykös földönkívüli ujjaim vannak és amikor egy rézsűben rugdaltam egy nagyobb követ, akkor csodálkoztam rá arra, hogy nem is fáj a lábam. Amikor ennél az esetnél jobban megnéztem a lábfejemet, akkor láttam az összenőtt szerű lábujjaimat és hogy két sarkam van, amik közé be tudtam dugni az ujjamat...

Megismerkedhettem a testhasználatokkal és a növényi alapú testekkel, amik az ottani törté-

nelem részét képezik. Akkor találkozhattam a növények tiszteletével is...

A növények tisztelete fontos dolog náluk. Mi nem tiszteljük eléggé a növényeket. Ezt sokszor megkaptam a fejemre szemrehányásként, de mindenesetre igaz dolog. Beszélgetéseink a földi „barbár” táplálkozás és életvitel témáit is érintette, de akkor abban egyetértettünk, hogy a természetes körülményeink a földön úgy lettek alakítva, hogy húst és növényt kell emberként ennünk ahhoz, hogy a szervezetünk megfelelően működjön.

Igazi felelősségre vonás a részükről viszont akkor volt, amikor a jelenlétemben három földönkívüli kitárgyalta, hogy kidobjanak-e, a programból, mert „rossz voltam”...

Rövid megbeszélés után mégis azt mondták, hogy megbocsátanak, mert már közékük tartozok, ami akkor nagyon jólesett nekem, egyúttal nagyon szégyelltem, hogy problémát okoztam nekik...

A különös események tovább folytatódtak. 2007. augusztus 24-én éppen lefekvéshez készülődtem, már lekapcsoltam a villanyt, majd ismét felkapcsoltam, mert azt éreztem, hogy valaki jött. Ekkor a szobában a levegőben lebegve, egymástól nagyjából 1 m távolságra,

szemafor szerűen, először baloldalt jelent meg lassan egy hozzávetőleg 50 Ft-os nagyságú világos kékes fehér fénygömb (nem vakító, csak gyenge fény), majd miután lassan eltűnt, jobboldalról jelent meg lassan, majd lassan eltűnt. Így, váltakozva jelentek meg, illetve tűntek el háromszor, miközben a megjelenésükkor mindig kicsit lassan előbbre lebegtek. Pár hét múlva folytatódott, és 2007. szeptember 17-én a telefonom hangjára riadtam fel. Ez hajnali 02 óra 25-26 perckor történt, pont váltott a kivetítős óra kijelzője, mikor felnéztem rá a falra. Félig felültem az ágyon, de pár taktus után abbahagyta. Morogtam, hogy ki a fene telefonálhat hajnal előtt, de mivel abbahagyta, nem néztem meg. Visszafordultam, hogy alszom tovább, de fordulás közben meglöktem a mellettem síkká vált teret, ami elkezdett hullámszani. Akkor már tudtam, hogy „indulás” van, ezért befordultam a megfelelő pozícióba. Becsuktam a szememet és vártam. Ez akkor olyan természetes volt, mintha minden nap ötször csinálnám. Csodálkoztam is magamon, szinte kívülállóként néztem a cselekedeteimet. Lassan elkezdett a súlyom csökkenni, erre megmozgattam a lábfejemet és a kezemet, hogy meg lettem-e bénítva, de szabadon mozogtak.

Hirtelen vizelési ingerem támadt. „Mondtam” (olyan hangon mondtam, mint mikor valaki magában gondolkodik), hogy várjatok, vécére kell mennem, nehogy..., mire valaki az én gondolat hangomon válaszolt csak a hangsúly volt kellemesebb, és lassabb, hogy nem kell...

Ekkor a csukott szemem ellenére tisztán látva, elkezdtek térbeli, két darabból álló, ezüst, sötétszürke, fehér, fekete színű ábrák egymásba fordulni (jobboldali az óramutató járásával ellentétesen, baloldali az óramutató járásával egyezően). Hirtelen kinyitottam a szemem és akkor is ugyanúgy láttam magam előtt, majd visszacsuktam és újra kinyitottam. Így csodálkozva figyeltem az ábrákat. Amikor egy új ábrát létrehozva egymásba fordultak, akkor azt követte a következő térben mozgó ábrásor.

Megnyugtató, de egyben érdekes és addig sosem látott dolgok voltak. Vártam, hogy talán lesz valami jel forma amit felismerek, de ilyen nem volt.

Összesen nagyjából 4-5 fajta ábra sorozat keletkezett, majd egy csippanó hangot hallottam. Utána már semmire sem emlékeztem.

A lebegő, egymásba forduló, térbeli ábrák (illusztráció)

Akkor reggel megnéztem a telefonomat és nem volt rajta nem fogadott hívás, és vécére sem kellett mennem, mint ahogyan általában felkelés után az első utam oda vezetett. Ez most valahol útközben elveszhetett.

Próbáltam napközben többször is felidézni az ábrákat, de csak egy ábrasorra tudtam visszaemlékezni, amit le is rajzoltam. Sajnos akkor hajnaltájt annyira meglepett az a dolog, hogy nyitott szemmel is ugyanúgy láttam a különös térbeli ábrákat, mint csukottal, hogy azok kinyitogatásával és becsukásával voltam elfoglalva ahelyett, hogy jól megnéztem volna az őket, de akkor hihetetlen dolog volt ez számomra.

Nem lehet jó receptet, vagy tanácsot adni arra vonatkozólag, hogy ilyen helyzetekben hogyan viselkedjen az ember, hiszen ezeknek a dolgoknak annyi különös vonatkozása van, hogy előzetesen rögzült minta hiányában szinte ösztönösen cselekszik az ember.

Utólag persze már mindenki tudna okos lenni a saját esetével kapcsolatban, csak addigra sajnos az események nem megismételhetők, hiszen nem is tőlünk függenek az előfordulási körülményeik.

Ez a 2007-es év úgy is mondhatjuk, hogy bővelkedett olyan eseményben, amikről hosszabbnak mondható emlékfoslányaim maradtak meg, de az elkövetkező esztendő a számonkérés éve volt...

A hiányos emlékek

A 2008-as év alatt hosszú idő telt el, mikor folyamatosabbnak mondható emlékeim nem voltak, annak ellenére, hogy a körülmények indokolták volna. A nagy ritkán megtörténtek viszont titokzatosak és különösek voltak.

Inkább úgy mondanám, hogy ez volt az az időszak, amikor számot kellett adnom mindarról amit odaát tanultam és ők is jobban ügyeltek arra, hogy ne jusson át rajtam keresztül semmi lényegi eseménysorozat.

Sokan tekintik a földönkívülieket a médiákból megismerhető anyagok alapján sete-suta, egyszerű viselkedésű egyedeknek és ismeretlenül még le is nézik őket amiatt a kép miatt amiket a hírcsatornákon keresztül ismerünk. Viszont bizton állítom, hogy nem kell ez alapján véleményt alkotni, mert én ott voltam, és láttam még a hadseregeket is aminek a része is voltam. Érdekes, hogy így alakultak a dolgok. A földi életemben már elég kicsi koromtól kezdve belekeveredett a katonaság, pedig nem is vagyok katona, valamint a családban sem volt

katona. Az alábbiakban egy kicsit ezt is jobban részletelem...

A II. világháború után Magyarország a Német Birodalom szövetségeseiként a vesztes államok közé tartozott és a nagyhatalmi felosztás szerint a szovjet érdekszférába került. Az idők során Magyarországon ez a szovjet katonai felügyelet formájában is jelentkezett és a hadseregük jelenléte már gyerekkorom alatt is régóta folyamatosan fennállt.

A legkorábbi úgynevezett katonai vonalhoz tartozó élményeim a hazánkban állomásozó szovjet katonasághoz köthetők. Az egyik rokonunk a hajmáskéri szovjet katonai támaszpont közvetlen közelében, a Táborig ut 42. alatt lakott. Mindenki Mancinéninek hívta, aki az anyai nagymamánk testvére volt. Mivel a nagymamánkat nem ismerhettük, mert korán meghalt, így Ő töltötte be ezt a szerepet. Korábban polgári alkalmazottként bent dolgozott a táborig mosodában. Családostól havonta meglátogattuk és a nyári szünidőben egy-két hetet az öcsémmel nála töltöttünk.

Itt ismerkedhettünk meg már kisgyerekként magas rangú katonatisztekkel, családtagjaikkal és sokszor játszhattunk a gyerekeikkel.

Abban az időben sok olyan érdekes, főleg

technikai dolog volt a szovjet katonatisztek keze ügyében, ami Magyarországon, az akkori civil szférában nagy tetszést aratott. Mancini-néni (az oroszok „Margaret”-nek hívták a legtöbbször), pedig vevőket keresett a szabadságukról visszatérő katonatisztek által az országba hozott, alig használt, vagy teljesen új technikai eszközökre.

Nekünk is volt egy olyan szovjet gyártmányú csodagép, ami kávédaráló, turmix, porszívó, és még padlócsiszoló is volt egy az egyben, de sok egyéb, gyerek szemmel is érdekes kutyüvel találkozhattunk. Például TV, bűvárszivattyú, robotgép, kacsasütő, stb. Ők meg a segítség fejében vittek neki ajándékba „ingyen karajt”, halkonzervet, vajot, meg téglalap alakú szárazkenyeret a tyúkoknak.

Nagyon megmaradt az emlékezetemben egy fiatal, szőke Orosz katonatiszt, aki nagyon barátságos volt és gyerekként nagyon szerettük, mert játszott velünk és még a térdén is lovagolhattunk. Mancini-néni Putyi-nak hívta. Mi is úgy hívtuk, de sokszor mondta, hogy „nyi Putyi, Vlagyimir”...

Az öcsémrel sokszor nyaggattuk, hogy hozzon nekünk jelvényt (akkoriban minden fiú odavolt a katonai jelvényekért). Ő meg hozott nekünk

mindenfélét, így egyszer KGB jelvényt is kaptunk tőle, amit miután meglátott a Mancinényi, visszaadatta velünk. Sajnos hamar továbbküldték Hajmáskérről Kelet-Németországba (NDK)...

Gyerekként többször voltunk benn a katonai táborban. Befelé a kapunál mindig csöndbe kellett lennünk, a nénikénk akkor oroszul beszélt és megmutatta a belépőjét, majd maga előtt betolt minket a kapun...

Sok magas rangú katonatiszt járt hozzá, de nem csak seftelni, hanem a felső lakószínten egymással találkozni. Fenn volt két szoba, kamra, meg egy kis előtér. Mi napközben a lenti nyári konyhában, vagy az udvaron voltunk. Amikor meg ránk, gyerekekre kérdeztek a piros nadrágosok, csak annyit mondott, hogy „Étyi, tolká gyétyi”, miközben felkísérte őket...

Sokat játszottunk Gyimával (Dmitrij), aki nálam egy évvel idősebb srác volt és nagyon jól tudott sakkozni, meg malmozni. Az apját a Mancinényi Medvének, vagy kapitánynak szólította.

Legtöbbször civil ruhában volt és csak ritkán, főleg ünnepeken láttuk katonai egyenruhában. Nagyon szerette a gyerekeket. Úgy tudtuk, hogy tanár ember volt. A fiatalabb felesége, tanítónőként dolgozott a táborban. Egyébként nagyon

finom húsos és édes sütitet sütött, amikor náluk voltunk.

A táboron kívül laktak, Öskü felé, túl a kisboltnál lévő távolsági buszmegállón, egy sorházas kiépítésű, külső katonai lakótelepen.

Tehát folytatva a történetet, mint említettem, mi a boldog kis családommal Várpalotán laktunk, ami a legnagyobb bakonyi katonai lőtér tözsomszédtségében található.

Tüzérségi laktanya is volt a városban, valamint ide jártak a közeli harci helikopter ezredtől is a helikopterekkel gyakorlatozni még a hidegháború idején.

Egy-egy nagyobb környékbeli robbanásra már nem is nagyon figyeltünk oda, és gyerekként néha kiszöktünk a lőtérré nézelődni és kilőtt töltény hüvelyeket gyűjteni.

Amikor már nagyobb voltam, a sorozás után, 1986-tól nekem is le kellett töltenem az akkor még kötelezően előírt másfél éves sorkatonai szolgálatomat.

Pápán a katonai vadászrepülőtéren voltam katona a rövid lillafüredi kiképzés után. A központ században szolgáltam, és főleg a reptéri harc-állásponton adtam 24 esetenként 48 órás műszaki szolgálatot, vagy a század alegység-

ügyeletesként a körlet rendjére kellett ügyelnem, a folyamatos kiképzési és fegyverzeti elfoglaltságok között.

Talán Kulikov marsallnak, a varsói szerződés akkori és egyben utolsó katonai főparancsnokának a pápai látogatása volt a katonai szolgálatom egyik legkülönösebb pillanata.

Mivel a katonai repülőtér egyben egy jelentős európai légteret is szoros figyelemmel tartott, szóba kerültek az ufók is és bár könnyen zavarba lehetett hozni vele a hivatásos katonai állományt, mindenesetre a téma akkoriban nem lett elodázva, hanem egymás között megerősítést nyert.

Mikor innét leszereltem, pár év múlva, 1989-ben az egyik akkori Veszprém megyei Távközlési Üzemi munkahelyi kollégám segítségével, pár hét leforgása alatt a Líbiai Arab-Magyar katonai vállalatban, Líbiában találtam magamat.

Mozgalmas időszak volt akkoriban, hiszen 1990-ben a kint létem alatt tört ki az Iraki-Kuvaiti háború és a katonai vállalat révén, belülről ismerhettem meg egy arab katonaság reakcióit az eseménnyel kapcsolatban...

Később 1999-ben a Koszovói háború ideje alatt, egyik napról a másikra, az Amerikai hadseregben találtam magamat, pontosabban a

Hohenfels-i Combat Maneuver Training Centerben Németországban. Itt a 7. Amerikai Hadsereg Koszovói bevonulását készítették elő a gyakorlati szimulált élő háborús körülmények között. Az ott létem alatt a státusz lényegi változást vett és végül is nagy megkönnyebülésre mint békefenntartók vonultak ki Koszovóba.

Mindezen körülmények teljesen sorsszerűen alakultak így és nem vagyok katona, valamint a korábbi munkáimnak sem volt köze a katonai tevékenységekhez.

Egy az ufológiában is jártas kanadai ismerősöm azt mondta korábban, hogy szerinte körvonalazódik egy a jelenléttel befolyásolás eseménysorozata, ami tulajdonképpen egy történelmi pillanatnak számító időpontban a jelenléttel, pusztán megjelenéssel történő olyan ráhatás, ami változtathat a lényegi döntéseken... Szerinte a történelmet nem az éppen pozícióban lévő vezetők irányítják, hanem ők is valamilyen tőlük független, láthatatlan külső erő, vagy hatás befolyásolása alatt állnak.

Ezekre a bizonytalansági tényezőkre még a régi írásokban is rálelhetünk, amikor okozati tényként főleg a döntéshozókhöz, háttérben közelálló hölgyeket, feleségeket próbálták fel-ruházni

a döntéshozás befolyásoló tényezőjeként.

Természetesen ugyanakkor bűnbakot is lehetett találni a személyükben egy-egy balul elsült ügymenet, vagy döntés miatt. A „keresd a nőt” tapasztalati leírása viszont nem mindig találkozott a tényekkel.

A történetem katonai vonalában tényleg érdekesnek nevezhető néhány momentum, hiszen amikor a katonai körökbe kerültem, akkor a környezetemben sokszor fontos események történtek.

A katonaságnak földönkívüli szinten is volt folytatása, hiszen a feladataim részeként odaát katona is voltam, ami már tevékeny részvételt követelt tőlem bizonyos harcászati cselekményekben is...

Feladatomban szerint a katonai viszonyok között főleg védelmi feladatokat láttam el, de nem csak védőként tevékenykedtem, hanem támadásokban is részt vettem. Sokan megkérdezték, hogy nem féltem-e?

Nem féltem, mert a technológiai háttér elvette a félelmemet...

Az ottani hadseregeket nem a mi földinkhez kell hasonlítani. Persze bizonyos esetekben náluk is elkerülhetetlen a fizikai jelenlét, aminek a következtében előfordul, hogy többször is át kell

szállni, ha egy egységben tönkretettek, miközben a csatlakozás az új formához nem mindig teljes körűen biztosított. Ez egy elég bonyolult rendszer, mert nem csak egy térsíkon történik a harc és az egy személy nem mindig egy személyt jelent, hanem sokszor akár sok ezret és előfordul, hogy az egész sereget a harc közben kell lecserélni egy pillanat alatt. Akkor minden addig rendelkezésre állt erőforrás odaveszik és új hadsereggé folytatódik a harc.

Ezt talán úgy lehetne a körülményeinkhez hasonlítva leírni, mintha bonyolult „robotokkal”, azokba testesülve harcolnánk, csak itt a teljes ottlétet biztosítva, a tudati részünk van benne a seregben és ezt speciális biológiai, technológiai rendszerek felügyelik.

A harcokban nem a teljes megsemmisítés munkálkodik, mert adott esetben egy térkapun keresztül akár az egész bolygót a nap közelébe lehetne küldeni egy rövid időre, hogy minden elpusztuljon rajta...

A harcászati tevékenységek közben volt egy társam odaát, aki a földihez hasonló rendszerből volt, de neki szárnyai voltak és amikor a két lábán járt, akkor olyan volt, mintha egy hosszú, majdnem földig érő bőrkabátot viselne. Az ott tartózkodásának a célja hasonló volt az

enyémhez, de az elején nagyon nehezen tudtam elfogadni az eltérő sajátosságok és az önzésem miatt. Ő tudott először túltenni az idegen entitás miatti előítéletein és hozott először áldozatot értem, ami után ráadásul magára vállalta a következményeket. Utólag kicsit szégyenlem, de csak akkor tudtam teljesen elfogadni, viszont végül is nagyon jól kiegészítettük egymást a feladatainkban. Sok segítséget kaptam tőle és később én is tudtam ezt viszonzni neki.

Ketten alkottunk egy hadsereget. Ha a megosztásban gondolkodunk, akkor leginkább úgy lehetne kifejezni, hogy ő volt a légierő és én meg a gyalogság.

Erről az időszakról, mint ahogy korábban is írtam, csak nagyon hiányos emlékeim vannak. Ezek szerencsére túlnyomó többségében nem okoznak kellemetlen emlékeket és csak egyetlen rövid kép maradt meg előttem az ismeretlenek elpusztításról, de szerencsére csak ritkán jön elő. Amikor előjön, akkor azt látom, amit Edvard Munch (1863-1944) norvég festő 1893-ban festett „A Sikoly” című képéhez hasonlóan egy humanoid idegen lénynek, aki a „látóteremben” elem kerül, a rémülettől teljes csodálkozás tükröződik az arcán miközben a semmibe vész a civilizációjával...

Edvard Munch – A sikoly című képéhez (illusztráció)

A hadseregről szóló beszámolómat be is fejezem, mert ennél a résznél egy kicsit mindig megriadok magamtól és mindig nagyon hosszan elgondolkodtat...

Kicsit más, de még a katonai témával kapcsolatban egy mondat erejéig visszatérve, főleg az foglalkoztat, hogy a hétköznapi eseménysorozatok közben, a háttérben történő felké-

szítésem milyen terv részeként funkcionált és hogyan lehet valakinek a sorsát ennyire összehangoltan mozgatni, hogy mindez természetesenek tűnjön, mert nekem az volt... De folytatom a történetet a többi különös esettel, hiszen még nem értünk a végére és a hátralevőkben is bőven található érdekes, a földi körülmények között nem megszokott motívumok.

Mivel sok helyen megfordultam és voltam más testekben is, tudom, hogy itt a földön sem mindegyik univerzális testben vannak igazi földönkívüliek, de önállóan viszont senki sem „tevékenykedhet” közülük ilyen formában...

A 2009-es év már bővelkedett olyan eseményekkel, amikről maradtak folyamatosabbnak mondható emlékeim, de ezek továbbra sem voltak teljes körűek.

Mint írtam, sok helyen jártam és voltam olyan fejletlenebb helyeken is, ahol például ember-szerű lények idejük nagy részében a vízben élnek. Ők a fejlettségi szintjükön kő kockákból kiépített csatornahálózatot létesítettek, amiken még hidak és kilépők is voltak. A kövek megmunkálási módjára sajnos nem emlékszem. Viszont még előttem vannak a csatornák vizeiben tömegesen növekvő sötétbarna színű,

hosszúkás levelű, víz alatti növények.
Ezen a helyen furcsa megfigyelés volt számomra, hogy a vízben élő emberszerű lények lábai mintha összenőtt szerűek lettek volna, de viszont mindkét részük jól kivehető volt. Mindenesetre egyszerre mozogtak. Uszonyuk nem volt, hanem a két lábfejük volt szélesebb. Rövidebb karjaik voltak és inkább foka, vagy rozmár szerű testük volt. Ruhát nem viseltek és az absztrakt bodorított hajkoronájukra voltak a legnagyobb körültekintéssel. Mindig ügyeltek arra, hogy víz ne érje azt, így hátúszásban is a fejüket gondosan a víz felett tartva közlekedtek egyesek...

2009. március 16-án este már elég korán, 23 óra után meglátogattak, de sajnos nem mutatták magukat, mert szerintük nem tudtam volna „megállítani” magamat...

A látogatásnak voltak előjelei közvetlenül előtte, ami egy a has feletti megmagyarázhatatlan bizsergő érzés volt, kiterjedve a testre, a környezetemben mindent lelassítva. Legalábbis most így kezdődött és akkor tudtam, hogy milyen esemény fog bekövetkezni.

Lefekvéshez készülődtem, már ágyban voltam, majd a számomra következő időpillanatban,

már kommunikáltunk. Arra nem emlékszem, hogy hogyan kezdtük. Nem voltam lebénítva, viszont le voltam lassulva és éreztem a testem körül egy gyengén bizsergő érzést.

Miután feldolgoztam a helyzetet szóltam nekik, hogy jöjjenek elő, üljünk le és úgy beszéljünk.

Ekkor félig oldalt, a bal könyökömre támaszkodva felnyomtam magamat az ágyban. Azt válaszolták, hogy nem mutatják magukat, mert nem tudnám magamat „megállítani”. Viszont láthattam újra egy zöld színű térkaput, ami most olyan volt, mint egy szétfröccsenő folyadék.

Előtte, személyes témáról beszéltünk, de a tartalmát nem tudtam akkor utólag felidézni, csak a minőségét.

A zöld kapu látványa után még szólítottam őket, de nem válaszoltak. Felkeltem, mert azt vettem észre, hogy mozognak a fa levelei és az egyik ága a szobámban, de valószínűleg, csak a radiátor kavarhatta fel a levegőt. Éreztem a légörvényt, amikor lassan odahajoltam a fához. Langyos-meleg légörvény volt.

Még párszor szóltam hozzájuk, de már nem válaszoltak... Megnéztem a térkapu helyét, körülnéztem a szobában és azon bosszankodtam, hogy kiporszívózhattam volna hétvé-

gén a szőnyeget, meg nagyobb rend is lehetett volna... Közben magamra néztem, hogy pizsamában vagyok, és azon gondolkodtam, hogy milyen látvány lehettem volna az asztalnál pizsamában ülve beszélgetni a földönkívüliekkel. Persze amikor felvettem az ötletet, akkor nem gondoltam rá.

Azt sajnálom, hogy megint csak magammal voltam elfoglalva. Furcsa és még nem tudtam megszokni azt sem, hogy kettős hozzáállásom van, mert a hiányos itteni emlékek és a megszokott körülmények motiválnak arra, hogy a mindennapos környezetemben is megerősítést nyerjenek bizonyos események, cselekedetek. Azaz, olyan dolgokat próbálok mindig előtérbe hozni, amikről már vannak ugyan halvány emlékeim, de ebben a jelenlegi földi életteremben még nem tudatosultak. Talán pont a bizonytalanság váltja ki belőlem ezeket a reakciókat.

Gondolom nagy türelemmel viselkedhetnek velem szemben a látogatóim...

Amúgy kellemes érzés volt megint az ilyen típusú idegen találkozás, csak ne lett volna ennyire hiányos a számomra megmaradt információ tartalma.

Akkor inkább főleg azon járt az eszem, hogy miért nem tudtam volna megállítani magamat,

meg mit jelenthet az, hogy megállítani magamat... Nem bántottam volna őket, hiszen már ismerjük egymást. Lehet, hogy talán a lelkesedésem, esetleg a tenni akarásom ragadott volna el és nem tudtam volna ezeket kontroll alatt tartani...

Utólag már tudom, hogy az elszakadás előkészítése történt meg ekkor. Ezen a nyáron voltam utoljára aktív résztvevője egy hatalmas gépezetnek. A feladatomat teljesítettem.

Az események közben és később is, különös jeleket találtam magamon, a testemen, amikről fotó és videó felvételeket is készítettem. A legérdekesebb talán a vér nélküli mély háromszög és négyszög alakú sebek voltak, amik nem fájtak és nem is véreztek. Amikor megláttam ezeket a sebeket, nagyon meglepődtem rajtuk, főleg, hogy eltűnt a bőröm a helyükön.

Nem emlékeztem a keletkezésük körülményeire...

A záró találkozásunk előtt közvetlenül találkoztam egy olyan földönkívülivel, akivel hosszabban beszélünk egy séta alkalmából.

A bal oldalán mentem, magasabb volt nálam. Nagy ovális fekete szemei voltak és hegyes álla volt. Fekete színű barázdált szerű volt a „bőre” és ahogyan forgatta a fejét, sötét zöldesen csillo-

gott. Az is meglehet, hogy kívülről inkább valamilyen burkolat borította be a testét. Talán ő volt a „fönök”. Ő mondta azt is, hogy a testemen lévő jeleket saját magamnak kértem bizonyoságként.

A vér nélküli sebek sem a tudtomon kívüli kísérlet, vizsgálat, vagy egyéb ellenemre való dolgok miatt keletkeztek, hanem ez egyfajta szokásnak a következményei, mintha magamat adnám, de ezt nem értettem pontosan, ez valami olyan dolog eredménye, hogy nem a földihez hasonló fotóalbumot vezetnek odaát az emlékezéshez... Ekkor még visszakaptam egy korábban a memóriámból törölt régi emléket is, ami talán tényleg az első találkozásom élménye volt kiskoromból. Mindenesetre nagyon furcsa volt átélni az akkori tudatommal önmagamat.

A történet arról szólt amikor kisgyerekként először láttam odaát egy narancs-barnás bőrszínű, a mi arányaik szerint a testéhez képest nagyobb fejű, alacsonyabb földönkívülit. Akkor kiabáltam neki, odafutottam hozzá és átöleltem.

Azt kiabáltam, hogy:

– Blendi, Blendi, szia Blendi!

1973 környékén, az akkori gyerek fogkrémemen volt egy kedves, ugyanolyan narancs-barnás színű, kissé nagyobb fejű és alacsony figura. Az akkori fogkrémnek a dobozán még egy kis képregény is volt Blendivel, amit akkoriban sokszor nézegettem fogmosás előtt és helyett, de még az ágyba is magammal vittem a dobozát. Olvasni akkor még nem nagyon tudtam és a szüleim olvasták el nekem...

Blendi 1973-ból- akit kismegerekként a képregény témája miatt belül, tudatlag összemostam a földönkívüliekkel...

De a történetre visszatérve, amikor odaszaladtam és átöleltem az egyik ilyen, a kisgyerekkori tudatom szerint

„Blendihez hasonló” felépítésű földönkívülit, akkor nem sokra rá a kísérők is utolérték és azt kérdezték, hogy ki az a Blendi?

Azt válaszoltam nekik, hogy:

- ...hát Ó..., rajta van a fogkrémen is.

Erre miután lefejtettek róla, kézen fogtak és elvittek szegény megrémült „barátomtól”, miközben azt mondták, hogy nem ő az, én meg nem értettem semmit sem...

Akkor még nem tudtam, hogy mi az a képregény figura... Ahogyan távolodtam, sokszor hátrafordultam és mintha ő is visszanézett volna egy kicsit...

A többi földönkívülit kinézetüktől és formájuktól függetlenül nagyoknak (felnőtteknek) tartottam és azt csináltam, amit mondtak a nagyok, hiszen nem bántottak, én meg szót fogadtam, mert „jó gyerek” voltam...

Talán tényleg így zajlott az első találkozásom kisgyerek-ként odaát, ami az idők során a teljes feledés homályába burkolódzott. Viszont

tökéletesen visszakaptam a régi emléket, mintha tegnap történt volna, csak tényleg az akkori önmagam lepett meg és hogy a gyerekkori tudatommal élhettem meg az eseményt újra...

Már tudom, hogy az ottani földönkívüli környezeti körülményeket és a pillanatnyi kommunikációt kapcsoltam akkor tévesen össze a saját képi és színvilágomhoz hasonló megjelenéssel. A gyermeki megnyilvánulásom ebben a környezetben akkor így mutatkozott meg.

Kicsit kedvesen mulatságos volt így utólag...

2009 nyarán, augusztus végén voltam utoljára odaát. Tudtam, hogy az utolsó alkalom és még akár úgy is mondhatnánk, hogy „nyugdíjba” mentem. Az elszakadás nem végleges, de még egy darabig úgy élhetek, ahogyan ide születtem. Erről az utolsó ottlétemről még egy dallam és annak is inkább a foszlányai maradtak meg bennem. Másnap gondoltam, hogy feldúdolom egy hangrögzítőre, de annyira intenzív volt az élmény, hogy úgy hittem, sosem felejttem el...

Mégis elfelejtettem...

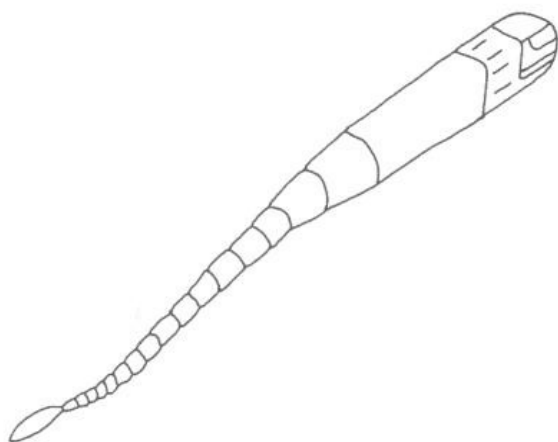
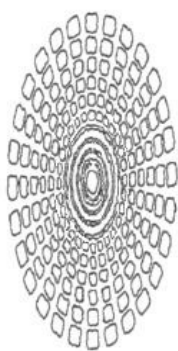
A végén még arra emlékszem, hogy megkérdezték tőlem, mi a véleményem erről az iskoláról, amit mi itt a Föld bolygónak hívunk...

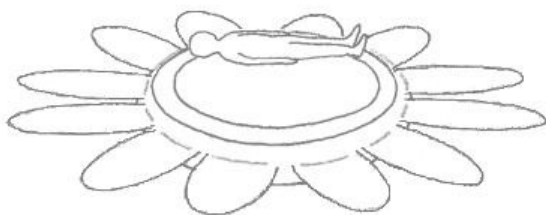
Felelősséggel válaszoltam, de a válaszom az őszintesége miatt sajnos nem volt túl vidám.

A történetem a 2006-2009-ig szóló időszakból itt véget is ért...

Számomra mostanában a technológia és azok az „eszközök” hiányoznak a legjobban, amelyek a segítségével odaát ki tudtam teljesedni. Ugyan nem tudok pontos leírást adni ezekről, mert csak amorf emlékképek jönnek elő, de tudatilag mégis bennem vannak és érzem azokat.

A következő fejezetekben megosztom a témával kapcsolatos összegzett tapasztalataimat és a gondolataimat is a kedves olvasóval...

A térkapuk

Azokat a dolgokat, amiket korábban esetenként olvastam az eltérítéssel témákkal kapcsolatban műtőasztalokról, és kísérletekről, szerencsére nem éltem át és nem is talákoztam velük. Nekem csak pozitív élményeim voltak. Sokat foglalkozhattam a tértechnológia és a dimenzió technológia alkalmazás szintű megértésével, valamint az emberi test és lét rejtelseinek mélyebb megismerésével.

A következő pár fejezetben, rövid ismertetést adok a tér és dimenzió technológia, valamint az emberi test és tudat általam megismerést nyert különös titkairól.

Nagyon érdekesek voltak a térkapuk módozatai, amikor mint természeti képződményként lehetett látni féreglyukat, vagy valós időben lehetett akár tudati befolyásolás útján teret nyitni, illetve mesterségesen egy nem valós idejű teret nyitni.

A világegyetem tele van különböző méretű és ciklusú természeti féreglyukakkal, amik a külső kölcsönhatások következtében spontán, ciklu-

sonként alakulnak ki nagyon távoli pontok között. Ezek mérete eltérő, de akár bolygó méretű tárgy is elérhet némelyikben.

A legtöbbször viszont kiszámíthatatlanok még a földönkívüliek számára is, amíg nincs teljesen feltérképezve az összes kialakulásukért felelős kölcsönhatás és körülmény.

A valós időben történő térnyitás akár tudati úton is történhet, mert biológiai, biotechnológiai összetevői is vannak és ezek ezt lehetővé teszik. Ebben az esetben megjelenik előttünk egy síkká vált tér, egyfajta vékony, száraz, kocsonyaszerűen áttetsző és rugalmas gumilepedőhöz hasonló fizikai sík és ebben a formában illeszti elénk a tér két távoli pontjának az átjárhatóságát. Ezt a síkká vált teret kilyukasztva, közvetlen kapcsolatunk van a távoli ponttal. Ezen a lyukon átmehetünk és azonnal a tér másik pontján találjuk magunkat. Az esemény után, amikor megszűnik az átjárhatóság, akkor a térben minden visszaugrik az eredeti helyére. Ezt azért nevezzük valós idejű térnyitásnak, mert ha a távoli pont és a kiindulási pont között légnyomáskülönbség van, az a lyukon, vagyis az átnyitott téren keresztül a valós időben kiegyenlítődni igyekszik a fizikai törvények szerint és ez erős légáramlat formájában

jelentkezhet, vagy ha víz alatt van a távoli pont, átfolyik a víz a kiindulási pontra. Ezek az abszurd differencia miatti rendkívüli események megszüntethetők a térnyitás felfüggesztésével, esetleg a differenciák ki- egyenlítésére lehetőség van zsiliprendszer alkalmazására, vagy pedig pontosan ismerni kell a távoli pont számunkra fontos körülményeit.

A nem valós időben történő technológiai térnyitás esetében, csak az előre „kijelölt” dolog juthat át.

Ez a „kijelölés” történhet buborék formájában, amikor egy térbuborék környezetében minden anyag ki van jelölve, vagy történhet akár molekuláris szinten is, amikor csak maga az átjuttatandó dolog van „kijelölve”. Röviden modellezve, ha egy légi kötélékből kijelölünk egy repülőgépet, hiába mennek a többiek is a kapu felé libasorban, csak az megy bele fizikailag a kapuba, amelyik ki van jelölve és a többi csak átmegy rajta mintha ott se lenne, mert a kapu térközi, azaz a két nyitási pont közötti térben van, vagyis nem része a terünknek. Ezért csak a „kijelölt” repülőgép csatlakozhat a téren keresztül hozzá. A térközi kapuból a kilépési időt külön lehet szabályozni, ezért az elnevezése, a nem valós idejű a térnyitás...

A dimenziók

Az ember gyakran elfelejti, hogy a környezete három dimenziós környezet, ezért a gondolatai is főleg ekörül és erre a dimenzió környezetre koncentrálnak, pedig nem csak ez létezik. Valójában mik is lehetnek azok a dimenziók?

Három dimenziótól visszafelé nagyon könnyen meg tudjuk határozni azokat, mert a mindennapos cselekedeteink során gyakran találkozunk velük. Szélesség, magasság, mélység.

Közvetlen környezetünk például, amikor filmet nézünk egy moziban, vagy a számítógép képernyőjét figyeljük. Ekkor észre se vesszük, hogy lopva a kétdimenziós környezet részei lettünk, mikor azonosulunk és tudatunkkal átéljük a sík képeket. Gondoljunk csak bele, hogy milyen intenzív ez az átélés, mert egy érzelmesebb filmen sokan sírva is fakadnak, vagy akár jóízűen nevetnek.

A kétdimenziós környezetből egy pillanat alatt újra a háromdimenziós környezet részévé vá-

lunk, amikor felállunk a fotelból, vagy a mozi-film közben megragadjuk a fotel karfáját.

A tudati átélés teljes a kétdimenziós térben is, pedig ott csak a szélesség és a magasság létezik. Ha csak nehezen is, de tudjuk értelmezni az egydimenziós tér, azaz a pontszerűség fogalmát is, amikor nincsen kiterjedése valaminek, azaz csak a „Vagyok” van, maga a lét, a környezeti ingerek nélkül.

Érdekesebb dolog viszont a magasabb dimenzió fogalmának a meghatározása. Mint korábban írtam, lefelé minden esetben meg tudjuk határozni a dimenziókat, de próbáljuk megfogalmazni az egy dimenziót átélve, a „vagyok” szempontjából meghatározni a két dimenziót. Ez teljesen lehetetlen dolog, mert nem tudhatjuk, hogy mi a szélesség és a magasság.

Ugyanígy lehetetlen a háromdimenziós teret a két dimenzió szemszögéből megfogalmazni, mivel ahol csak szélesség és magasság létezik, ott a mélység fogalma kifejezhetetlen. Felfelé nem lehet egyetlen dimenziót se pontosan megfogalmazni, legfeljebb csak a körülírására lehet kísérletet tenni.

Viszont a tudat, minden dimenzióban ugyanaz és pillanatok alatt át tud állni, valamint tudja kezelni bármelyik dimenziót. Akár még a négy,

vagy a magasabb dimenziókat is.

A körülöttünk lévő világnak, ebben a minden-
napos környezetünkben, csak azt a szeletét
ismerjük, amivel mindennap találkozunk, pedig
a négydimenziós térnek is ugyanúgy része a
három dimenzió, a két dimenzió, sőt még az egy
dimenzió is.

A tér modellezhetőségre sokféle példa van,
például amikor a háromdimenziós környezetet
egy kétdimenziós mozgó ábra, egy sík képer-
nyőn megjelenített forgó kocka képének a segít-
ségével próbálják modellezni, amit valljunk be,
tulajdonképpen az mégis csak egy kétdimenziós
transzformáció, amit a kétdimenzióban a kép-
zett tartalmával nem is lehet értelmezni.

Bár megfogalmazni lehetetlen, de kicsit körül-
írva, a négydimenziós környezet megélése ha-
sonló dolog, mint amikor valaki saját maga köré
fordul és gondolati úton mozgatja a környezetét,
aminek ugyanúgy része az alacsonyabb dimen-
ziók rendszere is.

Hasonlóságot írtam, mert a mi környezetünk-
ből csak utalásokkal lehet körülírni, de mégis ilyen
magasabb dimenziós szintről csatlakozik a
valódi, teljes tudatunk a háromdimenziós tes-
tünkhöz...

A test és tudat

Nagyon fontos dolog a fizikai jelenlét is, de az eltérések során, nem mindig a fizikai valójában utazik az egyén a különböző környezeti helyszínekre, hanem sokszor testen kívüli módon.

Az ismert testen kívüli módok közül különböző tanulmányokban találkozhatunk az asztrál utazásnak nevezett módozattal, amit a szakértői környezetben kívül, beavatatlanul „repülésnek” szoktak nevezni és egy lebegésszerű álombeli élménynek szokták utólag leírni, ami viszont nem is biztos, hogy mindig álom, hanem jóval több...

Az ember nem csak maga a teste.

Az ébrenléti állapothoz képest olyan érzéseket, mély tudati állapotokat lehet megélni, melyek semmihez sem foghatók, mert az ember tulajdonképp szimbiótaként egy testet használ, amely test ugyan rendelkezik saját alakuló, alakítható tudattal, de amíg a testünkben vagyunk, addig ideiglenesen elszigetelt én képünk van a valódi teljes énünkről és teljes tudatunkról...

A valódi énünket elérhetjük jelenlegi három dimenziós testünkből is, ha már megfelelő „tudással” és tapasztalattal rendelkezünk.

Amikor a szimbiotizmusról beszélek, akkor és itt, nem valami belemászó kukacról, vagy egyéb jó-rosszindulatú élősködőről beszélek, hanem arról, hogy az itteni értelmezésünk szerint, léleknek is hívhatjuk magunkat. Amit ugyan ebben a mulandó testben nem egy szoftverként kell felfogni, hanem inkább mint egy felhasználót. Felhasználóként az a feladat van ránk szabva, hogy ilyen formában kell fejleszteni magunkat, amíg fel nem nővünk ebben a testben, ennek helyi tudatával, a magunk valódi énjéhez. Ez a testünkben sok nehézséggel és buktatóval jár, mert ez a test olyan a valódi tudatunknak, mintha össze lenne kötve a kezünk, és a lábunk egy futóversenyen. De természetesen megvannak a szépségei is ennek az élet- formának, mint általában mindennek. Bizonyos esetekben, amíg például az ember nincs a saját testében, a helyi tudata mégis vigyázhat arra.

Ami nagyon érdekes, hogy a testre nincs is szükség és az én tudat az ebben az állapotban mégis teljes körű és egyértelmű.

Ha testen kívüli állapotban valaki elmegy nagyon messzire, ott esetenként másik testet is lehet öltetni, egy tőlünk nagyon messze lévő univerzális testbe történő belépéssel, miközben az eredeti teste a földön alszik, és vigyáz rá a helyi tudata. Ez a távoli univerzális test abban a pillanatban ugyanúgy csak az egyéné, mint a sajátja. Persze nem pont olyan, mint a földi, de hasonlóan lehet akár két keze és két lába, mozgathatja őket és akár ugyanúgy a három dimenzió részeként funkcionál.

Természetesen ezek mögött a dolgok mögött nagyon komolyan kidolgozott és felépített rendszerek állnak, ezek a folyamatok nem csak a véletlenre vannak bízva, mert egyénre szabottak...

A fejlettebb Univerzumban a növények igen nagy tiszteletnek örvendenek. Az igazi tiszteletüket azzal vívták ki, amikor a távoli világokban a segítségükkel tudtak testet öltetni az „asztrál utazók” és teljes körű jelenlét érzetet adtak a háromdimenziós tér érzékeléséhez, amíg az eredeti testükre az ellenkező irányban nagy távolságra lévő és az alvó testük „helyi” tudata vigyázott.

Természetesen ezeket a klorofill (chlorophyll)

alapú, vagyis növényi testeket el kellett juttatni a messzeségekbe, hogy használni lehessen azokat a távoli körülmények között is.

A végleges elszakadás (az eredeti test pusztulása) viszont gyakori volt, ami által sokan a tudatukkal ott rekedtek a messzeségekben, ezekbe a testekbe zárva és a felmerült probléma megoldásaként a visszatérésükkor is csak egy hasonló testet kaphattak. Sokan nem tudták feldolgozni ezeket az eseményeket és a felejtéshez ragaszkodtak a visszatéréskor, ezért készültek a visszatéréshez olyan személyre szabott testek, amik gátolták az előzmények tudatát.

Mivel az univerzális test először klorofill alapú volt, ezért a fennmaradásához elég volt számára a fény és a tápanyagokban gazdag víz a megfelelő környezetben anélkül, hogy lett volna benne valaki...

Az átjárások során ezzel a módszerrel nem kellett a személyzetnek folyamatosan, tudatilag jelen lenni, viszont amikor az univerzális testekben szellemileg is jelen voltak, a szükséges módosításokat és karbantartásokat az utazás során el tudták végezni.

Mára már más technológiák vették át a szerepét a közlekedésnek.

Tudomány, vallás, filozófia, művészet, ufók?

Régen, a tudomány, vallás, filozófia és a művészet egy téma volt, egyben is kezelték, művelték. Akik a régmúltban ezekhez hozzáférhettek, szellemi szinten jóval magasabban voltak még a jelen kor emberénél is.

Mára ugyan jóval nagyobb a hozzáférhetőség, mégis erőszakosan próbálják szétválasztani ezeket a témákat. Rendszerint olyan indokokat próbálnak felhozni, hogy olyan mennyiségű az anyag, hogy nem lehet egyben kezelni, ezért el kell osztani. Talán az érdek szolgálat, a tudósnak a hatalmi érdekek szerinti felhasználhatósága lehet a motiváló tényező bizonyos szinteken, mert arra gondolni sem merek, hogy a szellemi szint limit alatt tartása állna ezek mögött.

A feldolgozandó anyag mennyisége szerintem, nem lehet kifogás. A fejlődés nem csak a mennyiség nagyságát hozta magával, hanem a kezelés lehetőségét is. Erre példa lehet jelen korunkban a számítógép és az internet, de a

kezdeti növekedések korában is jelen volt a több évezredes mültra visszatekintő könyvtár.

A megosztott tudás jóval kevesebb lehetőséget ad az egyén magas szintű környezet ismeretére (felemelkedésére), de viszont jobban kiszolgálja az éppen felé forduló érdekeket.

A hatalmi és gazdasági érdekek bizonyos ágazatok felé nagyobb odafigyelést tanúsítanak, ilyenek a fegyver, repülés és energia technológiai tudományos kutatások, amíg mások, mint például az irodalom, vagy a művészet, a háttérbe szorulnak.

Ilyenkor bizony lassan megáll a fejlődés, mert a fejlődést az hozza magával, mikor a tudomány, vallás, filozófia és a művészet egyszerre van jelen az egyén szellemi terében... Ha az időben visszatekintünk, szellemileg sokkal magasabb szinten álltak akik ezekkel egyben találkozhattak. Gondoljunk csak az ismeretünk részét képező ókori bölcsekre, vagy akár Leonardo da Vinci -re...

Az emberi agy sokkal többre képes, mint amit a jelenlegi ismereteink szerint tudunk róla és a technológiai fejlődéssel bizonyos képességei sajnos tovább csökkennek. A telepátia és a távollátás sajnos a mára már széleskörűen elterjedt mobiltelefon elérhetőség miatt elvesz-

tette a jelentőségét és ha még nyomokban maradtak is ezeknek a képességeknek hírmondói, azok végleg eltűnnek. Később, tanítók nélkül a képességek kihasználatlanul, megismerhetetlenül maradnak. Vajon hány ilyen hasonló képességet veszített el az emberiség a civilizációs fejlődése során?

A technológiai használatra utaltság bizonyos körülmények között vissza is tud ütni, mert ha valaki hirtelen egy lakatlan szigetre kerül, akkor ott csak egy félkarú óriás válik belőle, ugyanis hiába tudja, hogy az interneten hova kellene kattintani, attól még az ismeretek hiányában nem tud tüzet gyújtani, hogy ne fázzon.

Mindezek mellett a technológiai fejlődés nagyban könnyíti az egyén munkáját és sok segítséget ad széles körben, tehát nem a fejlődésellenesség munkálkodik a soraimban, hanem mindössze a figyelmet szerettem volna felhívni olyan következményeire, amikre általában senki se figyel. A vallás, a filozófia és a művészet voltak, amik a rég- múltból áthozták jelen korunkba az ufó és a földönkívüli észleléseket, ezzel mintegy az utókor számára megörökítve és bizonyítva azt is, hogy a téma nem új keletű és nem a technológiai fejlődés hozta magával ezeket a jelen korunkba...

Az eset leírásokból és az ábrázolásokból észre lehet venni, hogy a nagyon régi ufó észlelések és a mai ufó észlelések között vannak teljesen egyformák.

Vajon sokszor miért tűnik úgy, hogy a „repülő csészealjoknak” nevezett járművek nagyon régen, meg mostanában is kinézetre teljesen azonosak?

Ez persze nem azt jelenti, hogy a klasszikus ufó forma az Univerzum legtokéletebb formája lenne és már nem is tud tovább fejlődni. Ez inkább az időutazásra a bizonyíték. Mivel nem tudok letenni senki elé egy időgépet, akár csendben is maradhatnék, de akit érdekel és csak annak mondom, hogy az időutazás bizonyos körülmények között mindennapos és lehetséges dolog. Példának okáért velem is megtörtént, hogy az eltérítésem során a múltban találtam magamat. Bővebben viszont nem szeretnék ebbe belebonyolódni, de számomra ezek az élmények tények.

Azért nem kívánok ezekbe a dolgokba mélyebben belemenni, mert a saját környezetünkben csupán 200 évvel ezelőtt, vajon mit szólnak volna egy a jelen korunkban nekünk mindennapos és egyszerű technikai berendezéshez, például egy színes televízióhoz?

Az égen esetenként felbukkanó különös ismeretlen eredetűnek mondott repülő formák természetesen összekeverhetők a földi készítményekkel is. Pl.: III. Birodalom, Kanada, USA, Oroszország különös csészealj, vagy háromszög formájú titkos katonai repülő járműveivel.

Sajnos még nem láttam igazi földönkívüli csészealj ufót az égen, legalábbis nem emlékszem rá...

Régen különösebben nem érdekelt az ufó-földönkívüli téma, de azért esetenként gondolkodóba ejtett.

Mára már tudom, hogy a „gondolati hajtómű” sem sci-fi. A tudat képes arra, hogy teret nyisson két távoli pont között.

Az viszont már sokkal érdekesebb, hogy ezen két pont között a fizikai valójában közlekedik-e valaki, vagy pedig nem a fizikai valójában...

Szimbólumok

A széles skálán és változó körülmények között tapasztalt vizuális változékonyságok és a tapasztalás változékonysága, a síkok közötti váltások és a dimenzió szintek változatossága miatt is adódnak. Mint tudjuk, a dimenzió váltás nem egy rendkívüli dolog, gondoljunk csak arra, amikor a televízió kétdimenziós képét nézzük és mégis tudatilag átéljük olyannyira, hogy könnyeket csal a szemünkbe, vagy esetenként akár harsány nevetésben törünk ki az élmény kapcsán. A három dimenzióval magasabb szintekhez viszont olyan tapasztalás (képesség) szükséges, ami jelenleg nem érhető el mindenki számára. Összességében viszont egy nagyon bonyolult folyamat részeit képezik.

Az élményeim között előfordultak különös háromdimenziós, egymásba forduló szimbólumok formájában történő vizuális információ fogadásaim. Korábban itt én is írtam róluk és a hasonló esetekkel kapcsolatban sok külső információhoz is hozzá lehet férni a világhálón, ami a nyilvánosság számára is elérhető.

Ezen szimbólum kommunikációk egymással

kialakult kapcsolatai is kezdtek idővel megvilágosodni előttem. Amikor beszéd közben gesztikulálunk, vagy a tánc közben bejárt mozgásutak, térbeli koordináták, összképi megjelenítések, rajzok, betűk írásjelek, mind-mind szimbólumokat rejtenek.

A szimbólumok egyfajta közlési formák, amik minden esetben a megfelelő tér, mező keretében kapnak értelmet. Mint például a tánc mozdulati formái a zene terében, a gesztikuláció formái a beszéd terében, a képi és rajz megjelenítési formák az elme terében.

A szimbólumok, mint ahogyan a régi legendákban is olvasható róluk, egyéb különleges tulajdonságokkal is rendelkezhetnek. Ilyenek például a szerencse-hozó jelek, varázsigék, és az ezeknek kapcsolódó gesztikulációk, mozgáskoordinációk kombinációi, amik főleg a mágusok, varázslók és Istenek eszközeiként funkcionálhattak.

Ezeket a jelen korra átragadva imitációként láthattuk, amikor gyerekként csodáltuk a bűvészt, aki a kezével kört rajzolt a kalap felett, majd azt mondta, hogy csiribi- csiribá, abrakadabra és kivette a nyuszt a kalapból...

A szimbólumok, mint önmegvalósító erők egyfajta jelenlétét képezhetik a tarot és cigány kár-

tyák szimbólumainak használata a jóslástechnika során, mikor tulajdonképpen lehet, hogy nem is a jövő van előre elmondva, hanem a jövőalternatíva van választási lehetőségként megteremtve amikor valaki a sorsát ezekre bizza.

Érdekes elgondolás lehet a szimbólumok teremtő erejére, mikor tegyük fel egy vasdarabra ráírjuk, hogy repül és bizonyos térbe helyezve a vasdarabot, a szimbólum életre kelti és repülni kezd.

A világhálón is fellelhető speciális kísérletekkel lehet találkozni a földönkívüli eredetű technológia kutatás eredményeiként a szimbólumok elme szintű feldolgozásának a teremtő erejében, valamint hatalmas mennyiségű információknak a szimbólum kombinációk kódolásával történő gyors átadásával kapcsolatban. Az önmagukat megvalósító szimbólumokkal pedig a térbe rendezésről és az antigravitációról...

Evolúció és idő

Amin sokszor értetlenkedem, az a darwini fejlődési folyamat keresése és az ehhez kapcsolódó elméletek egyenruhába bújtatása, holott a minta adott volt a kezdetek kezdete óta, mert ami körülöttünk van, ez bizony az én megítélésem szerint is mesterséges.

Az ember mindig elfelejti, hogy nem is neki íródtak a természeti törvények, hiszen csak egy életteret kapott egyed.

Olyan dolog a mesterséges rendszerben a fejlődés és az abból levezethető eredet keresése, mint amikor kiborul a padlóra a csavaros doboz, amibe mindenféle csavar volt és az azonosak, meg a hasonlók és a különbözők rendszerezni próbálnák magukat, de értetlenkednek a padlóra már régebben leesett szögek létén. A forma hasonlósága miatt viszont mégis fejlődési eltérést, vagy folyamatot vélnek bennük felfedezni.

A spirál vonalra és a vágott fejre, evolúciót...

Amikor pedig az asztalos észreveszi a leesett csavarokat akkor a szegekkel együtt összesepri és beteszi egy nagyobb dobozba. Aztán ha

szögelni kell szöget vesz ki belőle, ha meg csavarozni kell, akkor csavart vesz ki belőle. A termék meg, az bizony egy szék, vagy egy asztal lesz...

Mi a tudatunk vagyunk. Amikor testben vagyunk, akkor a helyi alakuló, alakítható tudatunkkal vagyunk elfoglalva, mert el vagyunk zárva a valódi teljes tudatunktól. Cselekedeteinkkel viszont mégis a valódi, teljes tudatunkat kellene fejleszteni. Mivel a földi létünk alaptalan, mert mesterséges, ezért vagyunk korlátolva az idővel.

Nehéz dolog a hasonló élményeket át nem élt embereket győzködni, de mindenképpen tudni kell, hogy ezek az élmények igen különösek. Éppen ezért senkit sem akarok meggyőzni semmiről. Főleg úgy, hogy az ilyen jellegű tudásom nagyon hiányos ahhoz képest, mint amilyen elvileg lehetne.

A földönkívüli témában az az érdekes, hogy ugyanazt az élményt nagyon ellentétesen is meg lehet élni és el lehet mondani.

Ez viszont abból adódik, hogy a megélés nagyban attól függ, hogy ki milyen szintű értelmi, érzelmi és gyakorlati tapasztalatokkal rendelkezik.

Van több híres elmélet és elképzelés, ami ke-

veredik az eltérített emberek megélt élményeinek a beszámolóival. Ebből sajnos egy kívülállónak nem lehet messzemenő következtetéseket levonni...

Repülés

Amiket most leírok, mint könyvem nagy része, a saját tapasztalataim, illetve gondolataim a témával kapcsolatban.

Régi vágya az embernek a repülés, amióta sóvárogva nézi a madarakat, de belül mindig is érezte, hogy nem is áll tőle ez olyan távol...

Mindig meglepődik az ember, amikor érdekes dolgokat fedez fel a saját közvetlen környezetében. Így történt ez velem is, amikor rájöttem, hogy a testemtől függetlenül tudok repülni.

Először csak olyan érzéseim voltak éjszakánként, hogy zuhanni kezdek és akkor félelmemben mindig felriadtam. Aztán egyszer csak az egyik „álomban” futás közben azt vettem észre, hogy felemelkedtem a levegőbe és ekkor is felriadtam, mert egy szokatlan érzés vett erőt rajtam.

Ez akkor nagyon érdekes volt és később már tudatosan törekedtem arra, hogy az „álombeli” futás közben fent maradjak a levegőben.

Tehát, ha lefekvés után valamikor az éjszaka folyamán felriadtam sokszor előjött bennem a

gondolat, hogy ki kellene próbálni a repülést. Így hát becsuktam a szemeimet és koncentráltam a futásra, amíg olyan érzésem nem volt, mintha egy pillanatra szemből légáramlatba kerültem volna. Ezután csak egy kicsit kellett futni és futás közben felhúzni mindkét lábamat. Ez sajnos nem sikerült mindig, csak nagyon ritkán. Ha szerencsém volt, fenn maradtam a levegőben, de az volt az érdekes, hogy akkor nem is a szobában voltam, hanem különböző környező helyszíneken, kint a szabadterben és főleg éjszakai környezetben. Eleinte ekkor is megijedtem és felriadtam, de mivel nagyon jó érzés volt, egyre tovább maradtam és később megpróbáltam irányítani magamat. Persze ezek az események nem szorosan egymás után történtek, csak véletlen és spontán időpontokban.

Korábban azt hittem, hogy ezek csak álmok. Nappal nem jutott eszembe, hogy foglalkozzak ezekkel, csak amikor éjszakánként felriadtam. Akkor meg általában mindig jött a gondolat, hogy repülni kellene. Sose felejttem el, amikor már kicsit ment az irányítás, egy fa felé tartottam a sötétben, de hirtelen nem tudtam se kanyarodni, sem emelkedni, és nekimentem a fa tetejének.

Mint utólag kiderült, nem sérültem meg de éreztem, hogy nekimentem és az nagyon kellemetlen érzés volt. Felkészültem horzsolásokra, meg ütés miatti fájdalomra, de helyette egész más, addig még nem érzett, kellemetlen érzések voltak. Úgy keresztül mentem a fa koronáján, hogy nem voltak rám fizikai hatással az ágai, csak egy furcsa és kellemetlen érzés vett erőt rajtam.

Maga a repülés egy amolyan kuporgós, magzati pózban

történik nálam, mintha átkulcsolnám a kezeimmel a térdemet guggolás közben, pedig se kezem, se lábam nincsen ilyenkor, de olyasmi az érzet. Inkább egy „gömbforma” lehetek.

Ahhoz hogy repülni tudjak, kipihentnek és harmonizálnak kell legyek. Fáradtan sajnos a megfelelő körülmények ellenére sem sikerül.

Az irányítás nálam úgy működik, hogy ha jobbra dőlök, jobbra megyek, ha balra dőlök balra, ha előre dőlök lefelé nézek, ha hátra dőlök, felfelé. Ha feljebb húzom az alsó részemet, felfelé mozdulok, ha lejjebb engedem, lefelé.

A tudatalatti „nekifutásra” az esetek zömében mindig szükségem van, de már előfordult, hogy

„helyből” is sikerült felszállni. A szükséges körülményeket viszont nem ismerem, csak a véletlenszerűség vagy az irányítottság közreműködését érzékeltem.

Az elrugaszkodásaim során eleinte mindig attól féltem, hogy orra bukom a levegőben, annyira bizonytalan érzés volt. Mára meg már élvezem a bukfeneket is. Sikerült olyan magasra emelkednem, hogy a földet, csak nagyon kicsi pontnak láttam, de messzebb nem mertem menni, hogy később sikerüljön visszatalálnom.

Egyszer viszont elvesztettem a földet, és nem találtam sehol sem. Akkor nagyon megijedtem, de szerencsére valahogy nagy nehezen rátaláltam. A vizuális kapcsolat mindig nagyon fontos volt a kiruccanásaimnál.

A visszatérés után, a reggeli ébredésnél, mindig kicsit furcsa érzés, amikor újra teljesen használatba veszem a testemet, mert pár másodpercig nem tudom, hogy hol vagyok, meg ki vagyok. De utána viszont minden visszatér a rendes kerékvágásba.

Maga a repülés egy nagyon jó dolog, nagyon kellemes érzés. Sajnos nem tudom a kilépéseket irányítani, önállóan csak spontán sikerül néha...

Mások is tudnak rajtunk a földi embereken kívül, test nélkül repülni, akár nagyon-nagyon messzire is. Ami ebben a módban a legérdekesebb dolog, hogy a testemre nincs szükségem és a tudatom mégis velem van, valamint ha akarok, akkor vissza is térhetek a fizikai testembe.

Nem is tudom, hogyan fogalmazzam, egy kicsit lehet, hogy meredeknek tűnik a dolog, de ha elmegyek nagyon messzire, mint ahogyan már korábban is írtam, ott akár más fajta testet is lehet öltetni, egy nagyon messze lévő univerzális testbe belépéssel. Ezalatt pedig a rendes testem a földön alszik, és vigyáz rá egy másik tudatom.

Sugallat – Lehetőség – Fejlődés

Valahogyan megszületnek bizonyos művek, amelyek később filmvászonra kerülve, vagy írott formában eljutnak a széles tömegekhez.

Ezeknek elkészüléséhez nagyon sok olyan körülmény szükséges, amik a mindennapokban maguktól nem állhatnak össze. Gondoljunk csak arra, hogy amikor ki kell találni valamit ami nincs, az elég nehéz dolog, mivel előttünk senki sem fogalmazta meg, vagy írta le. Egy középkori ember nem tudott volna kitalálni egy számítógépet, mert nem volt sem technológiai alapja, se lehetősége rá. Viszont ha megmutatták volna neki, már lett volna valamilyen elképzelése róla, még ha az valójában távol is állt volna az igazságtól.

A dobozban mozgó, zenélő és beszélő emberekről, meg fura ábrákról és a dobozból áradó fényről, biztos, hogy tudott volna beszélni, mert az értelmi képességei ezeket lehetővé tették volna.

Ha több dolgot mutattak volna neki, még talán egy regényt is tudott volna írni belőle.

Persze ezekhez kellett volna az, amit nagyon szépen megfogalmaztak a régiek és ezt pedig úgy hívják, hogy sugallat.

A múzsa csókjaként is említették, de én egyszerűen csak befolyásolásnak hívom. Azért befolyásolás, mert amikor a környezettől elszakadó élményeket, mint egy impulzus sorozatot megkapja valaki, akkor szerintem mindig valamilyen cél bújzik meg a háttérben.

A filmiparban lehet talán a legjobban nyomon követni, mikor a filmek például olyan elemeket tartalmaznak, amik nagyon megdöbbentő dolgok lehetnek annak, aki kicsit foglalkozik vele és megpróbálja elhelyezni térben és időben.

Vagyis a középkori kifejezésünket (a korábbi példa alapján), átfordítjuk a „számítógép” tényére. Ezek a művek az emberiséget tanítják, miként a sci-fi filmek alapján még nem létező rengeteg technikai újdonságát valósította meg mára az emberi elme.

Ami még talán a múzsa csókja kategóriába tarthat, az a jövőbelátás képessége és ezzel kapcsolatban elég csak figyelni az általunk már megélt, de a múltból a jövőre vonatkozó próféciákat, amik helyel-közzel néha találtak is. Ezek a profetikus víziók tehát nem lehetetlen-ségek, csak az élmény felismerése a nehéz.

A témákkal kapcsolatos internetes böngészéseim alatt olvastam róla, hogy bizonyos testen kívüli élményeknél lehetséges az időutazás. Szerintem amikor valaki az előző életeiről beszél nem biztos, hogy valójában arról szól, hiszen annyi Kleopátra és király, biztos hogy nem volt, mint ahányan állítják ezt magukról, de viszont elképzelhetőnek tartom, hogy valamilyen szintű testen kívüli időutazás emlékfoszlányai maradtak meg bennük.

Ebben az esetben általában reggel azt szokták mondani, hogy valami irtó nagy badarságot álmodtam...

Amúgy a magyar nyelvben is benne van a megálmodtam kifejezés, amikor valaki reggel pontosan emlékszik az álmára és pár nap múlva meg is történik vele.

Ez persze még akár a matematikai valószínűség szerint is meghatározható lenne, de sokan szeretnék megálmodni a lottó számokat is. Talán még az is elképzelhető, hogy ez sikerült is egyeseknek, de persze érthető okokból nem verik nagydobra.

Megemlíteném még más kifejezésben a déjà vu (dezsavü) érzést, amikor olyan eseménysorozatot él át valaki, amit szerinte korábban már ugyanúgy átélt, azaz mintha már megtörtént

volna vele ugyanaz. Talán ez fordul elő leggyakrabban a mindennapjaink során.

Ritkábban olyan esetekről is lehet hallani, vagy olvasni, hogy valaki megelőzi a korát, ezért csak a halála után gondolkodnak az eredményei felől.

Szerintem a befolyásolás során átélt élmények egyik része az egyik forrásból, a másik meg a másik forrásból táplálkozik, de ami közös lehet bennük, az a fejlődés, vagy a fejlődési lehetőség impulzusa...

Most egy kicsit elgondolkodtam azon, hogy ha ezek nem lennének, lenne-e egyáltalán technológiai fejlődés? olvastam korábban a 325 millió éves szénbe ágyazódott vastálról, meg a dél afrikai egymillió éves díszített vasgolyókról és még sok különös, a mi felfogásunk szerint lehetetlen dolgokról, amiket viszont régészeti emlékek támasztanak alá.

Vajon hová lettek ezek a több millió éves civilizációk? Vagy tényleg a jövőből kerültek oda ezek a tárgyak? Én mindenesetre azon csodálkozom, hogy a régi civilizációk is a mienkéhez nagyon hasonlóan épületeket faragtak sziklába, vagy építettek kőből, fémeket olvasztottak és öntöttek formába, valamint az eszközeiket is hasonlóan díszítették.

Valószínű, hogy a civilizációs fejlődés során a semmiből mindig ugyanoda lehet eljutni, vagy pedig a nagy összeomlások után mindig vannak olyan túlélők, akik azonos dolgokat mentenek át a jövőnek. De az is lehet, hogy valakik tényleg valamilyen úton módon, addig terelgetik a túlélők leszármazottait, hogy a fejlődés során hasonló pontig jutnak el és azon a ponton mindig olyan dolog történik, ami a pusztulásukhoz vezet.

Ha ez egy nagy kísérlet lenne, ami tényleg évmilliókra nyúlik vissza és ezt a kísérletet azok a bizonyos valakik szemmel követik, hogy milyen impulzusra hogyan módosul a végkifejlet, vagyis a fejlődés, Ez tényleg roppant érdekes lehet. Ilyen talán engem is érdekelne. Létrehozok egy bizonyos intelligencia szinttel rendelkező biológiai rendszert, majd impulzusokkal (sugallatokkal) bombázom az alanyait mindig különböző szinteken és figyelem, hogy hogyan módosul a rendszer, mi lesz a végkifejlet, vagy hogyan jut el a végkifejletig.

De ez viszont nagyon időigényes dolog lenne és lehet, hogy nem győzném kivárni, pedig a fejlődéshez, ha azt szeretném, hogy magától menjen, a kis impulzusaim hatására, igen sokat kellene várni...

Elképzelhetőnek tartom azt is, hogy a kísérletező áttételesen a saját problémáját próbálja megérteni, vagyis, hogy mik lehetnek a kiváltó okok, és ezt újra meg újra ismételnie kell a pontosabb megértéshez. Akár a szokványos kísérleteknél...

Talán ez lenne a vajon hol rontottam el..., nagy kérdése... Szerintem a válaszút előtt a lehetőség kiválasztásával, egyúttal töröljük az esetlegesen felmerülő alternatív valóságokat.

Az is érdekes dolog, amikor a befolyásolás útján terelt folyamatoknál előre meg van határozva, hogy a lehetőségek közül mit kell választani és mégis felvetülnek, vagy inkább felvetülni tűnnek egyéb alternatívák, lehetőségek is. Egy régi kifejezés viszont, hogy nem sok alternatívája, lehetősége van.

Egy állatnak, mondjuk egy macskának, van az ösztöne, ami tulajdonképpen egy előre meghatározott eseménysorozat, mert hiába állítunk elé több alternatívát, élesben az ösztönei szerint fog cselekedni minden esetben és figyelmen kívül hagyja az általunk biztosított alternatívákat. Ha viszont betanítjuk valamire, hogy

ne az ösztönei szerint cselekedjen, azaz sugallunk neki kellő odafigyeléssel egy alternatívát, akkor előfordulhat, hogy az általunk létrehozott lehetőséget választja...

Szokatlan, különös, vagy kellemetlen hatások

Nem tudom, hogy az eltérítések során észlelt-e valaki szokatlan utóhatásokat, mint például orrvérzést, vagy vég- bél környéki enyhe vérszivárgást. Nos, ezek a beépített lélegeztető, táplálékbeviteli csatornák és a salakanyag ürítések elengedhetetlen kellékeinek az utóhatásai. Ezek a kellékek tulajdonképpen mini térkapuk a testünkön belül, amiken keresztül történik a táplálék és folyadék- bevitel, valamint az esetenkénti utaztató kapszulás tárolás miatti lélegeztetés és még természetesen a salakanyag ürítésnek is a nélkülözhetetlen eszközei. Nem mindig kerülnek eltávolításra az ezek működtetéséhez szükséges pozicionálók és energia-csatolók, de az eltávolítás következményei így kézzelfoghatóan is jelentkezhettek. A kiforrott biológiai alkalmazások esetén nem szükséges a fixen telepített rendszer, mert a pontos térkoordináták feltérképezése és a folyamatos helymeghatározás ezt nem teszi szükségessé. A térben bárhol lehet teret nyitni, akár egy föld alatti üregbe, pánccs szekrénybe, vagy akár az

emberi testbe is.

Én még nem találkoztam olyan földönkívüliek által eltérített egyénnel, aki odaát toalettre járt volna...

Enni vagy inni is csak azért használt esetleg hagyományos

utat, mert a szervezete esetenként igényelte az illúziót, de ilyenkor általában nem a legkellemesebb ízhatások várják...

Persze nem minden orrvérzés és végbél környéki vérzés jelenti az eltérítés tényét, mert vannak egyéb olyan betegségek is amiknek ezek lehetnek a tünetei. Mindenesetre léteznek olyan kétséget kizáró élmények, amik eldönthetik az érintettben, hogy melyik esettel áll szemben.

Nem tudom, hogy mennyire általános, de a saját tapasztalataimban megemlíteném még az amalgámmal tömött fogak esetét, amikor a nem valós idejű térkapu használata során előfordult velem kétszer is, hogy alkalmanként az egyik amalgámmal tömött fogam szétrepedt. Ez elég kellemetlen dolog volt, mert másnap a fogorvoshoz kellett vele fordulni...

Mindenesetre a saját bőrömön tapasztaltak alapján megállapíthattam magamban, hogy a természetnél fogva a szervezetbe nem való

jelentős fém tartalmú kiegészítések, valamilyen oknál fogva egy pillanatra elszakadnak a biológiai egységtől és az átvitel során különböző problémákat okoznak.

Esetemben az eltérítések testen kívüli módban történtek a legtöbbször, aminek szintén megvannak a veszélyei, hiszen a visszatérés sosem garantált dolog és ráadásul sok kellemetlen velejárója is lehet. Előfordult egyszer, hogy egy éjszakai „kiruccanás” után rosszul értem vissza a testembe.

Akkor egész nap szenvedtem miatta, mert olyan észlelés kísért, hogy a testem mögött vagyok egy jó arasznyira. Nagyon rossz és kellemetlen érzetként folyamatosan jelen volt a nap folyamán, de nehéz volt a testemet így kezelni és a hallásom is visszhangos volt. Az esti alvás után azonban másnapra rendeződtek a problémáim és megszűnt ez a kellemetlen hatás.

Ami viszont a testen kívüli élmények esetében gyakrabban előfordult, az a reggeli ébredésnél néhány pillanatig tartó kellemetlen állapot, amikor nem tudtam, hogy hol vagyok, valamint azt sem tudtam, hogy ki vagyok. Csak feküdtem és néztem ki a fejből. Nagyon kellemetlen volt ez az üresség és ilyenkor kétségbeesve kerestem magamat legbelül. Szerencsére csak

nagyon rövid ideig tartott...

A fizikai eltérések közben főleg nyáron, alkalmanként hűvös légáramlatot is lehet érezni, ami egy valós idejű térkapu nyitására utalhat, hiszen ha alkalmazzák is a zsilip-rendszert biztonsági okok miatt, a hőmérséklet különbség a térnyitás után akkor is jól érzékelhető. Bizonyos esetekben nekünk nagyon kellemetlen szagok is érezhetők. Sokszor hasonlít egy párás, fülledt izzadság szaghoz, de ammónia szerű és egyéb számunkra nem kellemes hatások is érhetnek minket ilyenkor. Többször előfordult, hogy az éjszakai felriadásom során egy ilyen szaghatás a saját szobámban is jól érezhető volt és nem belőlem áradt. Eleinte nem tudtam ezeket mire vélni és magamat szagolgattam éjnek évadján az amúgy nekem idegen szagok miatt. Viszont mindent meg lehet szokni és bizonyos körülmények között nem is lehet észlelni ezeket. Megemlítem még a földönkívüli implantátumokat, amik közül nem mindegyik olyan külső beültetés, mint amikre általában sokan gondolnak.

Voltak és vannak olyan kísérletek, amikor a genetikai módosítás hatására akár a biológiai szervezettől eltérő, alsó kategóriás technológiai eszközöket is növeszthetünk saját magunknak.

Ezek azt a célt szolgálják, hogy plusz tulajdonságokkal lehessen felruházni a mi jelenlegi szintünkön is a biológiai egységeket és ezek akár külső modulokkal is bővíthetők legyenek.

Az ilyen technológiai kiegészítéseknek a szervezeten belüli felépítéséhez szükséges speciális anyagösszetétel akár a táplálékkal is bevihető...

Szerencsére nem emlékszem olyan esetre, hogy kiterítve és kiszolgáltatta feküdtem volna egy műtőasztalon különböző külső és belső fizikai beavatkozásoknak kitéve, pedig sok beszámoló írja le ezeket a rendkívül kellemetlen élményeket. Ez talán rányomta volna a bélyegét az én történetemre is. Mindenesetre a testemen keletkezett és külső behatásra utaló jelek valami úton-módon rám kerültek...

Zárszó

A sötétség és a világosság egyensúlya, mint az Univerzum egyensúlya, egy nagyon fontos fogalom. Amikor sokáig csak sötétség van, azt a sokáig csak világosságnak kell követnie.

Ahogy a sötétségben vannak gyertyalángok, úgy a világosságban is vannak korom foltok.

A gyertyaláng és a koromfolt mindig utat mutat és azt mutatja, hogy egyensúlynak kell lennie, túlzások nélkül. Kik vagyunk, és hová tartunk? Ezt mint már előttem olyan sokan, végezetül én is megpróbálom a teljesség igénye nélkül a saját gondolataimban megfogalmazni, de a teljes igazságot senki sem tudhatja, hiszen az feletünk áll.

Mi a Föld nevű bolygón éljük az életünket, miközben talán tudjuk, talán nem, hogy fejlesztenünk kell a teljes tudatunkat.

Születésünk után az ajándékba kapott képességek mellé felépítünk egy a testünkhöz tartozó fizikai tudatot ami a helyi körülmények közötti létet szolgálja. Közben viszont a testünk elől rejtett teljes tudatunk is fejlődik.

A háromdimenziós térben megtestesülve, egy

iskolarendszer részei vagyunk, ahova többször beleszülethetünk az idők folyamán és a le-
születések célja a tudatunk fejlesztése.

Amikor valaki egy „megfelelő” szintet ér el a
fejlődési

folyamatban, akkor kiszakadhat ebből a cik-
likus rendszerből és elfoglalhatja a helyét egy
magasabb szinten. Felemelkedhet...

A folyamatos beleszületések és távozások
bizonyos eseménysorozatok, hibákat és kér-
déseket segítenek megérteni. A rendszer némi
döntési szabadságot adva egy előre meghatáro-
zott mederben folyik és mindig az egyénnek az
érdekeit szolgálja még a legnagyobb nyomorú-
ságban is. A szenvedés és uralkodás során a jó
és a gonosz megismerése egyazon személy
számára nagyon fontos dolog, hiszen az
egyensúlyra törekvés tartja főleg a kezdetekben
mozgásban a fejlődésünket. Tehát ezek megis-
merése az egyén lehetősége, viszont a döntési
szabadsága határozza meg az orientálódását. Az
egyén környezeti felismerése és tapasztalati
szintje eljuthat magasra, amikor már valaki
képes legyőzni a testéhez kötődő ösztöneit, mint
például a szaporodási rítusnak az örömszerzés-
hez köthető kényszer- érzete, vagy a másokon
uralkodni vágyás.

A folyamat elején és közepén viszont ezek az ösztönök motiváló, fenntartó tényezők, de végül mindenki rájön arra, hogy semmit sem jelentenek és elfordul a korábban céljainak tekintett dolgoktól.

Nem lesz olyan iskola civilizáció, ahol mindenki jó, vagy mindenki rossz, hiszen az a végtelen unalmat hozná magával. Erre talán a példa, hogy vannak akiknek minden megadatott és mégis meglepődve tapasztalhatjuk, hogy unatkoznak, droghoz nyúlnak, verekednek, esetleg aberrált magatartás formákat követnek.

Az értékrend, a tisztelet és a tudás megismerése, kialakítása a legfontosabb dolgok.

Sokan gondolkodnak azon, hogy Isten miért nem teremtett mindenkit jónak? Hiszen a jóság jól nyomon követhető és leírható, amíg a gonoszság kiszámíthatatlan. Az ember a kítaszírtottságában kettősség között őrlődik és neki kell megtalálnia a helyes utat.

Természetesen vannak olyan teremtmények, akik az eredendő bűntől távol tudtak maradni és ezáltal meg tudtak maradni Istennel egy közösségben. Ők azok, akik közvetlenül segítik a munkáját.

Az előre megírt mederben folyó iskolarendszer a Teremtő munkájaként egy önfenntartó rendszer

részét képezi, ami néha túlteng, néha sorvadásnak indul, tehát alkalmanként módosítani, javítani kell a felsőbb akarat szerinti limitek között. Ezek a természetes környezeti károk és a civilizációs beavatkozások okozta károk miatti részleges módosítás, valamint az egyéni szinten pedig a használt fizikai testnek a feladat ellátásához igazítása.

Ha egy civilizáció folyamatosan pusztítja a környezetét, akkor az előbb utóbb el fog pusztulni, ahogyan a romboló behatásokra az egyéni szervezet is elpusztul.

A beavatkozások során nincsen szó a föld megmentéséről. Minden cselekedete mindenkire rányomja a bélyegét. Az iskolarendszer lévén ráadásul egy egyéni osztályzatot kap az egyén és egyben az egész civilizáció is. Az emberiség láncza olyan erős, mint a leggyengébb láncszeme és akit érdekel az éppen aktuális szintje, azt civilizációs eszközökkel az egyének problémáiról szóló délutáni kibeszélő televíziós show műsorokban országonként tökéletesen megismerheti.

A földi civilizáció már sok millió éve folyamatosan elpusztul és megújul. Ezeket a ciklikusságra utaló jeleket a régészeti leleteken is nyomon lehet követni.

A tanulásunk során minden fejlettségi szintnek vannak jelzőtáblái amik csak az aktuális állapotnak szólnak és egy másik szint nem érthet meg. Ilyenek lehetnek például a földönkívüli jelenlétnek az egyénre szabott bizonyos megnyilvánulásai is.

Mint említettem, vannak olyan távolinak is mondható földönkívüli civilizációk, akik megtudtak maradni Istennel egy közösségben. Angyalokként is emlegetik őket és amikor megnyilvánulnak nálunk, ugyanúgy a terünk részét képezhetik.

Feladataik a természet, az állatok és növények mellett a földi „iskolába” járók emberi testének az egyéni feladathoz igazító javítása is. Ezen persze nem azt kell érteni, hogy mindenkit meg kell gyógyítani, vagy a felelőtlen viselkedés nyomát teljesen el kell tüntetni, hanem a javítás célja a kitűzött feladat megoldásához és megértéséhez vezető körülmények optimálissá tétele.

A cselekedeteinket csak részben határozzák meg a születésünkkel ajándékba kapott képességek, mint az intelligencia, vagy a kreativitás mennyisége és minősége.

A megnyilvánulásaink nagyban függenek a testi felépítésünk és a hozzá köthető képességeink lehetőségeitől. A testünk egy önfenntartó rend-

szer részét képezi apróbb rendellenességekkel és ezért is szükséges az alkalmankénti külső fizikai beavatkozás a működésébe.

Mivel a Teremtő nem a mi világunk része hanem felette áll, így a behatásai is közvetettek és különös formákban nyilvánulnak meg.

A javításokat a feladataik alapján, univerzális testekben lévő földönkívüliek végzik, de esetenként segítséget kérhetnek a helyi iskola, vagy más iskolák résztvevőitől is. Az így meghívottak a fizikai valójukban, vagy ideiglenes univerzális testekben nyilvánulhatnak meg terünkben a feladataik végrehajtása során.

A földönkívüli jelenlét egyben egy felkészítés is a már sokszor leszületetteknek egy más fajta létre, ahol nincs férfi, nincs nő és gyerek se...

Sokan nehezen élik meg a találkozást és a szembesülést a lehetőségekkel. Ilyenkor legtöbbször a teljes felejtéshez ragaszkodnak, hiszen a szeretteik és a körülményeik erős kötődést alakítottak ki bennük a környezetükkel.

A földönkívüli jelenlét viszont egyben lehetőséget ad a velük történő aktív közre-működésre, feladok teljesítése formájában. Ezeknek a feladatoknak a végrehajtása során az egyén tovább fejlesztheti magát, vagy a fejlődés során

akár vissza is eshet, ha még nem elég erős bizonyos feladatokhoz. Ez csak az egyéntől függ. A feladatok tehát nem mindig a legkönnyebbek és az egyszerűbbnek tűnő támogatói segítség mellett főleg olyan fizikai közreműködést ölelnek fel, amit az Istennel egy közösségben lévő földönkívüli nem tehet meg.

Ilyenek például a fegyelmezések és azok a háborúk, amik a többi iskola megmaradásáért folynak.

Ezek a beavatkozások a Teremtő céljának az érdekében, az ártatlanok és a kényszerítettek védelmében történnek.

A mi fajunknak nem csak a föld az iskolája, hanem 12 iskolarendszer áll rendelkezésünkre nekünk és testvéreinknek a fejlődéshez.

Mint már írtam, ezek az én meglátásaim a világról és senki sem tudhatja a teljes igazságot közülünk, mert az felettünk áll... Éppen ezért nehéz tehát a mindennapi életünktől eltérő dolgokról beszélni és talán nem is érthető teljesen, de ezek nem is a teljességről szólnak, hanem csak az elgondolkodás lehetőségét tartalmazzák és az olvasóban kelnek életre...

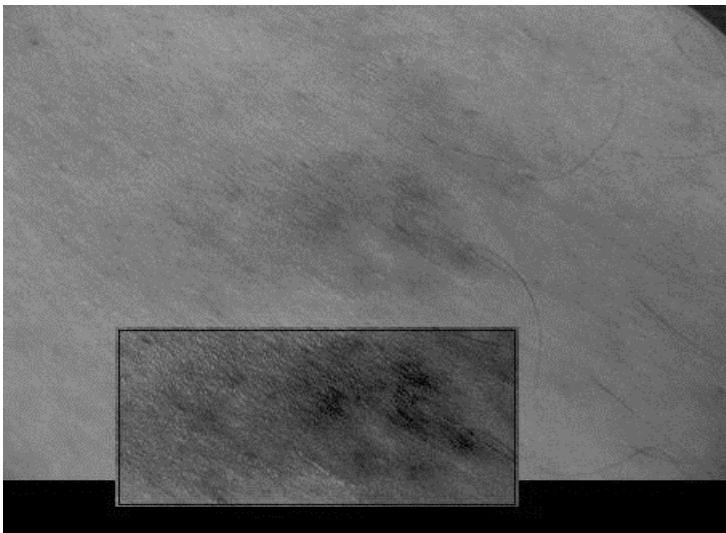
Saját készítésű fényképek

A következő oldalakon bemutatok néhány saját készítésű fényképet a 2006–2009 időszakban rajtam keletkezett furcsa jelekről.

A fényképek nagyobb felbontásban, színesben, valamint a videó felvételek, a weboldalamon megtalálhatók.

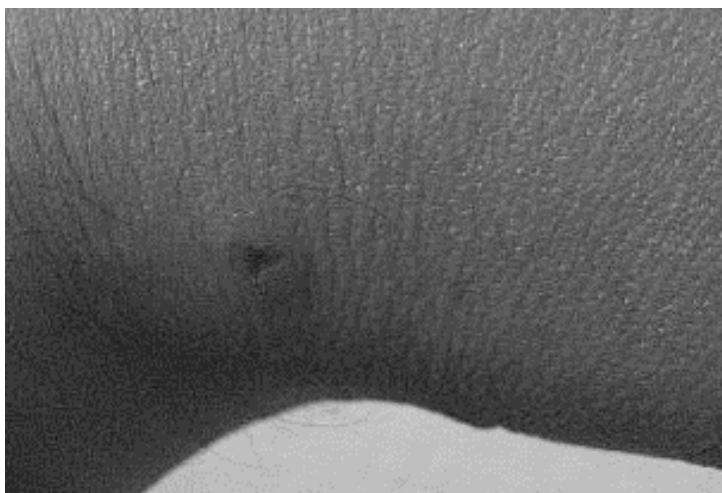
2008.06. 30. Furcsa jelek a bőrömön, amik pár nap múlva eltűntek

2008.12.14. Furcsa jelek a bőrömön

2009.06. 30. Vér nélküli mély sebek, amelyekből eltűnt a bőröm

2009.06. 30. A vér nélküli mély, háromszög alakú seb

2009.06. 30. A vér nélküli mély, négyszög alakú seb

Odaát egy név ragadt rám és úgy hívtak, hogy
„Kinek”.

Köszönöm a figyelmet...

Kinek